

Martina Eriksson

Statsvetenskap 61-90

Ht 2008

Mälardalens Högskola

2009-01-04

Statsvetenskap 61-90

Uppsats 15 hp

Ht 2008

Akademien för hållbar samhälls- och teknikutveckling, HST

Sinn Féin och legitimitet

Författare: Martina Eriksson

Handledare: Mikael Axberg

Examinator: Joakim Johansson

Innehållsförteckning

1. Inledning.....	1
1.1 Bakgrund.....	1
2. Syfte/frågeställning.....	2
3. Metod/material.....	3
3.1 Val av undersökningsobjekt.....	3
3.2 Avgränsning.....	3
3.3 Definition.....	4
3.3.1 Legitimitet.....	4
4. Tidigare forskning.....	4
4.1 Legitimitet.....	4
4.1.1 Webers legitimitetskategorier.....	4
4.1.2 Legitimitet, alienation och representation.....	5
4.1.3 Partier och legitimitet.....	6
4.1.4 Narcissism och legitimitet.....	6
4.1.5 Legitimitetssymboler.....	7
4.1.6 Pragmatisk- moralisk-, och kognitiv legitimitet.....	8
5. Teori/analysverktyg.....	8
6. Resultat och analys.....	11
6.1 1900- och 1910-talet.....	11
6.2 1920- och 1930-talet.....	17
6.3 1940- och 1950-talet.....	20
6.4 1960- och 1970-talet.....	23
6.5 1980- och 1990-talet.....	27
6.6. Sinn Féin på 2000-talet.....	33
6.6.1 Sinn Féins nuvarande organisation.....	34
7. Sammanfattande diskussion.....	36
Källförteckning	

1. Inledning

Jag har valt att skriva om Sinn Féin och dess sökande efter legitimitet eftersom jag alltid har varit intresserad av Irlands och Nordirlands historia. Partiet har splittrats många gånger, haft både socialistiska och konservativa partiledare/väljare samt ändrat ståndpunkter i olika frågor. Därför är det även intressant att se hur mycket partiet har förändrats om man ser till legitimitet. Vissa forskare hävdar att legitimitet är nödvändigt för att partier och organisationer ska kunna få stöd av exempelvis väljare, medlemmar och befolkningen i landet. Andra menar att det är nödvändigt att få legitimitet för att kunna upprätthålla en positiv självbild, legitimera sina handlingar och få dessa handlingar att framstå som önskvärda. Legitimitet kan även vara nödvändigt för att en regim, ett parti eller en organisation ska ha rätt att utöva makt.

Den statsvetenskapliga relevansen är att detta uppsatsämne hör till forskningen om partiers legitimitet och hur/på vilket sätt som partiet kan få legitimitet. Detta sökande efter legitimitet kan också undersökas hos organisationer och grupper. Undersökningen inbegriper även forskning om Sinn Féins historia, vilket kan kopplas till forskningen om antisystempartier.

1.2 Bakgrund

England hade makten över hela den irländska ön fram till 1921 då Irland blev självständigt. Nordirland förblev dock en del av Storbritannien och är fortfarande brittiskt idag även om de har ett eget parlament (<http://www.ne.se/artikel/213320>). Sinn Fein, som betyder "oss själva", bildades 1905 för att driva frågan om Irlands självständighet (som de var positiva till) men de fick inget stort politiskt inflytande förrän 1918 då de ställde upp i det brittiska parlamentsvalet (Walker 1988: 607-608).

Cirka 53 procent av den nordirländska befolkningen är protestanter och dessa röstar oftast på ett unionistiskt parti vilket betyder att de är positiva till ett brittiskt styre på Nordirland medan cirka 44 procent är katoliker och dessa röstar som regel på ett nationalistiskt parti som vill ha ett enat, självständigt Irland (<http://www.ne.se/artikel/270886>).

Sinn Féin är och har alltid varit ett kontroversiellt parti, bland annat på grund av att partiet påstås ha kopplingar till *den Irländska Republikanska Armén*, IRA, som använt sig av våld för att försöka få britterna ut ur Nordirland (Walker 1988: 608). På grund av att partiet setts som

ett hot mot britterna har det införts olika lagar för att försöka hålla tillbaka Sinn Féins framfart (Knox 1990); partiet har bland annat varit förbjudet (Walker 1988: 609-611). Sinn Féin kan också ses som kontroversiellt på grund av att de har varit ett ”antisystemparti”; de har bland annat vägrat erkänna det irländska parlamentet och vägrat att inta sina platser i både det brittiska och det irländska parlamentet (<http://www.ark.ac.uk/elections/hwest.htm>, Feeney 2002). Partiet har även splittrats inte mindre än fyra gånger och detta har bland annat berott på att vissa personer förespråkade politiska metoder istället för de mer våldsamma strategierna för att uppnå sina mål och huruvida de skulle acceptera och inta sina platser i de olika parlamenten (Feeney 2002).

Sinn Féin beskriver sig själva som ett republikanskt arbetarparti och deras mål är att få en enad, demokratisk och socialistisk republik med trettiofem counties samt få ett slut på ”det brittiska styret på Irland”. Sinn Féin ser sig som både ett nationalistiskt och internationalistiskt parti och de är mot imperialism, fascism och rasism. De beskriver sig själva som ett ”fräscht alternativ” till den ”statiska politiken”, korruptionen och det ineffektiva styret från de etablerade partierna och de är ”starkt beslutna” att förändra det irländska samhället; bland annat vill de få ett slut på den sekteristiska staten bestående av ”sex counties”. (<http://www.sinnfein.ie/introduction>). Dessa ”sex counties” är Nordirland (Feeney 2002).

2. Syfte/frågeställning

Syftet med uppsatsen är att jag vill ta reda på om det finns någon skillnad i hur Sinn Féin har försökt få eller fått legitimitet över tid genom att undersöka partiet från dess bildande i början av 1900-talet, till idag. Jag vill alltså undersöka om sökandet efter legitimitet har ändrats, det vill säga om Sinn Féin under olika tidsperioder har försökt få eller fått olika sorters legitimitet.

Mina frågeställningar är:

- ✚ Vilken/vilka sorters legitimitet har Sinn Féin försökt få eller fått från dess bildande i början av 1900-talet, till idag?
- ✚ Finns det några skillnader mellan vilken sorts legitimitet Sinn Féin sökt få eller fått under olika tidsperioder? I så fall, hur visar detta sig?

3. Metod/material

Den metod jag kommer att använda mig av är beskrivande och mestadels kvalitativ. Jag ska beskriva hur Sinn Féin har försökt få legitimitet och hur (och om) den har förändrats över tid. Problemet med denna metod, precis som med all annan forskningsmetod som har att göra med egna tolkningar och analyser, är att det kan vara svårt att bevisa att jag verkligen har tolkat "rätt" genom att exempelvis ett särskilt beteende eller handling ses som ett visst legitimitetssökande. Jag ska försöka lösa detta genom att skapa tydliga legitimitetskategorier i mitt analysverktyg och visa i uppsatsframställningen hur jag tolkat ett visst handlande eller beteende.

Analysverktyget kommer jag att använda mig av för att kunna identifiera olika legitimitetskategorier som Sinn Féin försökt få eller fått under dess historia fram till idag. Jag kommer att använda böcker och artiklar för att beskriva Sinn Féins historia och därmed undersöka om jag kan hitta några legitimitetsanspråk från partiet. För att kunna undersöka om Sinn Féin har någon inre legitimitet har jag även valt att studera deras hemsida för att se hur deras organisation är uppbyggd idag. Jag har även använt hemsidan för att kunna beskriva partiet idag, främst för att kunna se vad det är som de för fram om sig själva.

3.1 Val av undersökningsobjekt

Weatherford (1991: 272) menar att den bästa metoden för att undersöka legitimitet är att undersöka länder som har en utvecklande eller svag demokrati eftersom dessa regeringar bör vara i full gång att försöka skaffa sig legitimitet. Därför bör det också kunna ses som så att eftersom Nordirland har varit ett mycket instabilt land ända in på 1990-talet och olika metoder har använts för att försöka förhindra Sinn Féins framgångar på den politiska arenan så kan Sinn Féin vara ett bra parti att studera för att se hur ett okonventionellt parti försökt få legitimitet. Dessa metoder mot Sinn Féin kan ses som ett försök att förhindra partiet från att få legitimitet.

3.2 Avgränsning

Jag kommer inte att behandla allt som författarna tar upp angående legitimitet, det vill säga alla deras legitimitetskategorier eftersom jag anser att vissa legitimitetskategorier går att kombinera. Exempelvis kan jag inte se hur effektiv Sinn Féins politik är för då måste jag studera vilka frågor de har bedrivit och se hur stort inflytande de haft i till exempel det

brittiska parlamentet. Ett annat exempel är att kognitiv legitimitet blir för svårt att undersöka; den bästa metoden för att undersöka kognitiv legitimitet bör vara genom intervjuer med människor på Nordirland och Irland för att se om Sinn Féin påverkat deras kategorier (syn) och åsikter av världen. Det skulle till exempel handla om hur Sinn Fein ser på britterna, nationalism eller IRA och om denna syn är spridd över Nordirland eller Irland.

3.3 Definition

3.3.1 Legitimitet

Suchman (1995: 574) definierar legitimitet som en uppfattning eller antagande att en enhets (organisation, grupp eller liknande) handlingar i vissa situationer ses som önskvärda, lämpliga eller riktiga sett utifrån socialt konstruerade normer, värderingar och uppfattningar.

4. Tidigare forskning

4.1 Legitimitet

4.1.1 Webers legitimitetskategorier

Weber (1983: 146) skriver om tre legitimitetskategorier för att beskriva hur en maktutövare kan få legitimitet. Dessa tre kategorier är legal/rationell legitimitet, karismatisk legitimitet och traditionell legitimitet.

Traditionell legitimitet innebär att individer kan ge en maktutövare legitimitet genom att utgå från traditionen; den är legitim på grund av att den alltid har varit det och ses ofta som helig. Ledaren får sin legitimitet utifrån traditionen, eftersom ”gamla normer och maktförhållanden anses som okränkbara” (Weber 1983: 154). Ledare får ofta sin position genom arv och han/hon kan ge befallningar utan att dessa ifrågasätts så länge de inte strider mot traditionella normer. Detta är den äldsta strategin som används för att få legitimitet och den finns fortfarande på grund av att människor är rädda för förändringar (Weber 1983: 146, 154-155).

Den *karismatiska legitimiteten* handlar om att ge en maktutövare legitimitet på grund av att folket har en känslomässig tillit till en person som tros ha speciella kvaliteter, exempelvis en religiös person eller en människa som betraktas som en hjälte. Karisma är en exceptionell och ofta övernaturlig egenskap som en viss person tros ha. Den karismatiska personen förmodas vara gudomlig eller ses som en perfekt ledare. Om den karismatiska ledaren verkar ha förlorat sin speciella egenskap så försvinner ofta dess legitimitet. En ledare kan utses genom arv men

om inte detta är möjligt måste personen få legitimitet av professionella experter, till exempel präster. Den karismatiske ledaren kan gå emot skrivna regler men fortfarande behålla sin legitimitet; ”det är skrivet..., men jag säger eder” (Weber 1983: 146, 166-167).

Enligt Weber (1983: 146-148) är den *legala/rationella legitimiteten* den vanligaste legitimitetskategorin. Här anser folket att en maktutövare är legitim utifrån de regler, lagar eller normer som ses som legitima. En ordning kan också ses som legitim om berörda personer har varit med och beslutat om exempelvis vilka regler som ska gälla i ordningen. En ordning med legal legitimitet ska låta dess medlemmar/väljare vara med och besluta om reglerna. Här finns en ”chef” som är överordnad de andra i ordningen och har därmed rätt att fatta beslut och ge direktiv till andra. Ledaren har fått sin position utifrån gällande lagar/regler. Medlemmarna lyder auktoritetens personen på grund av att denna ses som ”lagen”.

4.1.2 Legitimitet, alienation och representation

Weatherford (1991: 251) menar att legitimitetsforskare bör titta på alienation samt representation när de undersöker legitimitet. Genom att mäta alienation kan man se vad som fattas för att en regering ska få legitimitet. Det finns både input- och output-alienation; input-alienation fokuserar på effektivitet medan output-alienation handlar om tillit. Effektivitet kan till exempel vara att medborgarnas anser att regeringen är svag och ineffektiv och att den struntar i att följa normerna som medborgarna har. Det kan också handla om ifall partier lyssnar på vad väljarna säger och om politikerna som styr är hederliga eller inte. Tillit handlar om att medborgarna skyller på det politiska systemet för att lätta trycket på sig själva och detta visar sig ofta genom exempelvis misstänksamhet mot politikernas handlingar och motiv och förnekelse att regeringen arbetar för sina väljare (Weatherford 1991: 251-257).

För att kunna beskriva politisk legitimitet måste forskare även undersöka representation. Representation kan betyda att det finns lagar som ser till att en regering kan hållas ansvarig för dess handlingar av landets medborgare. En stat som inte håller regelbundna val, politiker som lovar saker men aldrig håller dem eller om det bara är en viss del av befolkningen som får rösta, kan aldrig få legitimitet. Representanternas plikt är inte att bli omvalda utan de ska handla såsom det är bäst för dem de representerar. Det är även här viktigt att regeringen är *effektiv* i det avseendet att den undviker slöseri av resurser för att uppnå sina mål. Det handlar oftast om politikernas effektivitet istället för institutionerna i landet; till exempel att man ser till om politikerna har kompetens, intelligens, tillgång till goda rådgivare och information.

Rättvisa är också viktigt och det betyder att regeringen ska följa och handla enligt rådande normer (Weatherford 1991: 260-262).

4.1.3 Partier och legitimitet

Enligt Ware (1996: 64) kan ett parti legitimeras i hela samhället genom att helt enkelt ha personer som stödjer partiet. Detta beror på att ett parti som kan locka till sig väljare ofta tas på större allvar än de som inte har några anhängare; det har alltså inte någon betydelse hur mycket resurser ett parti har eller hur många röster de fick i föregående val. Ett partis handlingar kan lättare bli accepterade om de har skapats utifrån anhängares åsikter. En kandidat som blivit vald av dess medlemmar kan också ses som mer positivt av de tänkbara väljarna än en person som blivit vald i hemlighet av några få personer i partitoppen (Ware 1996: 64). Ytterligare en legitimeringsfaktor kan vara att partimedlemmar har en sorts demokratisk kontroll över valet av kandidater. Andra faktorer har att göra med om eliten i ett parti kan ändra beslut som tagits av partimedlemmar och hur öppen valprocessen är när det gäller valet av kandidater. En regel som ett parti kan ha är att en viss kandidat har så starka meriter att man måste diskriminera andra kandidater; det kan handla om att denna person har varit i partiet mycket längre än andra kandidater. Det är dock viktigt, för ett parti som ska få legitimitet utifrån dessa demokratiska faktorer i valprocessen, att en kandidat inte får fördelar i och med resurser så att de lättare kan visa sig för väljarna än andra kandidater med mindre resurser. En annan viktig faktor gällande partiers legitimitet är media; speciellt när det gäller väljarkampanjer (Ware 1996: 268-269).

4.1.4 Narcissism och legitimitet

Brown (1997: 543) använder sig av en teori om narcissism för att beskriva grupper och organisationers beteende samt för att förklara hur organisationer tillskriver sig själva legitimitet. Kärnan i denna teori är att det är viktigast för organisationer att upprätthålla en positiv självbild och för att kunna göra detta använder de sig av så kallade ”ego-försvarsmekanismer” (Brown 1997: 543). Dessa försvarsmekanismer leder till att organisationen ses som önskvärd och legitim av dess medlemmar. Författaren menar också att det är troligt att en organisation som inte ses som legitim av dess medlemmar inte heller har lojala medlemmar och denna organisation tappar ofta medlemmar. Om en organisation istället har en hög intern legitimitet har den troligtvis lojala och aktiva medlemmar som stannar kvar i organisationen. Det är också viktigt att organisationer får legitimitet av deras omgivning för att få resurser och att de inte ses som irrationella, onödiga och slarviga (Brown 1997: 666). De

narcissiska organisationerna har sex olika kännetecken i deras beteenden som de använder medvetet för att kunna behålla sin självkänsla (Brown 1997: 645-646).

Det första kännetecknet på narcissism är *förnekelse* och detta används bland annat för att förhindra konflikter och känslomässig stress bland medlemmarna. Organisationer kan använda propaganda eller rapporter med endast positiv information för att förneka påståenden om sig själva. En annan metod kan vara att organisationen helt fransäger sig ansvar för exempelvis kontroversiella beslut (Brown 1997: 646, 651, 654-655). Det andra kännetecknet är *rationalism* som används för att förklara och motivera en viss handling. Det kan handla om användandet av retoriska knep för att få organisationens beteende att framstå som legitimt; ledningen kan välja ut det som de vill föra fram av organisationens ståndpunkt i en viss fråga (Brown 1997: 646, 655-657). Ett tredje kännetecken på narcissism är *självförstoring* och det betyder att organisationen ser sig själv som unik och osårbar. Ett sätt att framställa sig som unik och betona sin höga status är att spendera mycket pengar på att inreda sina kontor och byggnader (Brown 1997: 646, 657-660). *Tillskriven egoism* är ytterligare ett kännetecken på narcissism och det betyder att man betonar att den egna organisationen fungerar bra tack vare den egna kompetensen medan organisationens motgångar beror på faktorer utanför organisationen. Ett exempel är chefer som skyller sina misslyckanden på regeringen (Brown 1997: 646, 660-661). Det femte kännetecknet är *känsla av berättigande* vilket innebär att organisationen fokuserar på sin egen makt, hyllar sig själva och betonar sina framgångar. Detta kan leda till att organisationen utnyttjar andra och saknar empati för människors känslor. Ett exempel på detta är att vissa ledare inte bryr sig ifall de sårar andra när de klättrar uppför karriärstegen (Brown 1997: 647, 661-662). Den narcissiska organisationens sista egenskap är *oroskänsla* på grund av att de känner sig beroende av andra för att godkänna sin självbild. I organisationen är detta försvar mot oro en av de starkaste faktorerna som håller individerna samman och skapar gemenskap (Brown 1997: 648, 662-663).

4.1.5 Legitimitetssymboler

Merelman (1966: 548-549) beskriver legitimitet som en egenskap en regim får av sin befolkning. Denna egenskap är resultatet av regeringens förmåga att skapa legitimitet; det är viktigt att en regerings politik kommuniceras till sin befolkning så att de förstår vad som menas med denna politik och sedan samtycker till denna. Ju mer stöd en viss politik har av sin befolkning, desto effektivare blir regimen. Därför menar författaren att illegitima regimer inte är lika effektiva som de med legitimitet.

En metod som en regim måste använda för att legitimera sina handlingar är symboler. Dessa symboler kommer föräldrar att lära sina barn och därmed förs regimens legitimitet vidare till nästa generation. Regimer kan till exempel använda sig av legitimitetssymboler för att locka sin befolkning att gå med i armén. En sådan symbol kan handla om att regimen säger att genom att gå med i armén *skyddar man det nationella intresset* (Merelman 1966: 551-552).

4.1.6 Pragmatisk-, moralisk-, och kognitiv legitimitet

Suchman (1995: 571) skriver om tre former av legitimitet; pragmatisk, moralisk och kognitiv legitimitet. Legitimitet behövs exempelvis för att organisationer ska få resurser och för att de ska framstå som trovärdiga (Suchman 1995: 574).

Pragmatisk legitimitet kan bland annat betyda att organisationens politik baseras på väljarkretsens förväntade syn på politiken. Väljarna kan också stödja organisationen på grund av att den är lätt att påverka och/eller för att organisationen står för de värderingar och intressen som de själva representerar (1995: 579).

Moralisk legitimitet kan en organisation få genom en normativ bedömning. Organisationen kan få moralisk legitimitet om den handlar så som det är *rätt* att göra, till exempel bidra till social välfärd. En organisation kan även få moralisk legitimitet om den är effektiv, visar resultat, utgår från vetenskapliga tekniker och processer samt organisationen ska vara "rätt" för en viss typ av jobb. Användningen av exorcism på sjukhus är ett exempel på hur man kan förlora legitimitet eftersom denna teknik inte är vetenskaplig. En organisation kan också få moralisk legitimitet om ledaren är karismatisk (Suchman 1995: 279-582).

Den sista legitimitetskategorin är *kognitiv legitimitet* och denna handlar om kunskap och tankar. Organisationen kan få kognitiv legitimitet genom att kategorisera världen så att den blir förståelig. Här är det viktigt att organisationernas handlingar ska vara förutsägbara, meningsfulla och lockande, annars kan handlingarna leda till fientlighet och oreda. En del menar också att organisationens kategorier är självklara och det betyder att dessa inte kan ifrågasättas (Suchman 1995: 582-583).

5. Teori/analysverktyg

Representativ legitimitet: Weatherford (1991) menar att man ska undersöka alienation och representation för att veta om en regering har fått legitimitet. Det som är relevant för mig att

undersöka är om jag kan se om Sinn Féin lyckats förhindra alienation av sina väljare och därmed skapat legitimitet. Det gäller alltså för Sinn Féin att lyckas ta till sig väljarnas åsikter och lyssna till deras uppfattningar i olika frågor för att det inte bara ska handla om att Sinn Féin ska få så många röster som möjligt (röstmaximering). Detta skriver även Suchman (1995) och Weber (1983) om. Ware (1996) skriver också att om ett parti *har anhängare* så kan detta legitimera partiets ställning i samhället. Ett sådant parti tas alltså på mer allvar än ett som inte har så mycket stöd. För att undersöka om Sinn Féin fått representativ legitimitet kommer jag att ställa följande frågor; finns det några frågor där åsikterna skiljer sig mellan Sinn Féins väljare och Sinn Féins policies? Om väljarnas och Sinn Féins åsikter skiljer sig mycket kan inte Sinn Féin ha representativ legitimitet eftersom det kan leda till alienation av väljarna och väljarnas åsikter är inte representerade i partiet. Jag kommer också att titta på Sinn Féins framgångar i val för att kunna dra slutsatsen om Sinn Féin har/har haft anhängare och stöd. Om Sinn Féin har eller har haft väljare kan jag dra slutsatsen att väljarna ser Sinn Féin som det bästa regeringsalternativet, att de står för väljarnas egna åsikter eller att de på annat sätt har stöd av sina väljare. På så sätt kan jag undersöka om Sinn Féin har eller har haft denna typ av legitimitet.

Moralisk legitimitet är någonting som främst Suchman (1995) skrivit om. Här handlar det om en normativ bedömning av en organisation och det kan exempelvis handla om att organisationen satsar på välfärd. Weatherford (1991) menar att väljarna måste se politikerna som hederliga, annars kan de inte få moralisk legitimitet. För att undersöka om Sinn Féin har eller har haft moralisk legitimitet kommer jag att ställa följande frågor; satsar Sinn Féin på välfärdsfrågor, exempelvis skola, vård och omsorg? Använder sig Sinn Féin av hederliga metoder och är politikerna inom Sinn Féin hederliga? Hederliga metoder handlar om demokratiska metoder såsom val och kampanjer och inte våld, korruption eller liknande.

Suchman (1995) skrev om karismatiska ledare under kategorin *moralisk legitimitet* men jag väljer att undersöka **karismatisk legitimitet** i en egen kategori eftersom en karismatisk ledare inte behöver handla moraliskt, enligt mig. Vissa personer inom Sinn Féin har till exempel gett sitt stöd till IRA även när de dödat civila personer "av misstag" men detta betyder inte att ledarna för Sinn Féin inte kan ha karismatisk legitimitet. Karismatisk legitimitet handlar om speciella, personliga egenskaper hos ledaren. Karismatisk legitimitet inbegriper även Weatherfords (1991) representationsteori i och med att medborgarna bedömer ledaren efter intelligens och kompetens. Här handlar det egentligen om vad medborgarna *tror* om en viss

politiker; om personen verkligen *är* intelligent eller kompetent är en annan fråga. Även Weber (1983) menar att en karismatisk ledare *förmodas* ha en speciell egenskap. För att undersöka om Sinn Féin har eller har haft karismatisk legitimitet ställer jag följande frågor; har någon av Sinn Féins partiordförande eller andra högt uppsatta personer i partiet framställt sig själv eller blivit framställd av andra som om han eller hon haft speciella egenskaper? Det kan handla om att ledaren ses som en hjälte, intelligent, en perfekt ledare, gudomlig eller liknande.

Laglig/yttra legitimitet: Weber (1983) menar att denna typ av legitimitet kan en maktutövare få utifrån gällande regler och normer. Denna legitimitet innebär även Weatherfords (1991) beskrivning; det är viktigt att Sinn Féin kan hållas ansvarig för vad som händer i partiet. Det nordirländska och irländska folket måste kunna rösta fram de personer som de vill lägga sitt förtroende på. Han skriver även om att det är viktigt att det finns en legitim valprocess i landet, det vill säga att det finns demokratiska och rättvisa val. Jag kommer alltså att undersöka om Sinn Féin varit förbjudet på något sätt och därmed inte haft laglig/rationell legitimitet men också huruvida det finns eller har funnits demokratiska och regelbundna val.

Inre legitimitet: Precis som i den lagliga/yttra legitimitetskategorin är det viktigt att folket kan rösta fram de representanter som de vill ha och detta skriver Weatherford (1991) om. I denna legitimitetskategori handlar det inte om väljarna som i den yttre legitimitetskategorin utan om partiets medlemmar. Ware (1996) anser att det kan vara viktigt att alla medlemmar kan få rösta på vem de vill ha som partiledare, annars kan även en kvalificerad person för jobbet riskera att inte få legitimitet. Även Weber (1983) skriver om att ett parti kan få legitimitet genom att låta medlemmarna vara med och besluta om reglerna som ska gälla för partiet. *Narcissism* är en del av den inre legitimiteten eftersom det handlar om att behålla en positiv självbild (i detta fall av partiet). Jag kommer att undersöka om Sinn Féin har eller har haft inre legitimitet genom att ställa följande frågor; finns det möjlighet att rösta fram partiledare för medlemmarna och kan de rösta fram nya ställningstaganden i olika frågor? Hur är organisationen uppbyggd, är den toppstyrd eller är lokala organisationer viktiga? Är de lokala organisationerna styrda uppifrån eller har de någon form av självständighet? En toppstyrd organisation betyder att medlemmarna inte har lika mycket att säga till om och därmed har partiet ingen (eller åtminstone sämre) inre legitimitet. Finns det skillnader i åsikter mellan Sinn Féins medlemmar, mellan dess ledare eller mellan medlemmar och ledare? Finns några av de narcissiska kännetecknen hos Sinn Féin, som därmed kan hjälpa dem att få inre legitimitet? Här handlar det om det som Brown (1997) skrivit om; förnekelse av negativa

handlingar/beslut, rationalism för att förklara en viss handling/beslut, framställa partiet som unikt och osårbart, tillskriven egoism där de betonar sin egen kompetens när något går bra och andras inkompetens när något går dåligt, hyllar sig själva och avsaknad av empati samt oro.

Merelman (1996) skriver om användandet av **legitimitetssymboler** och dessa symboler används för att legitimera ett visst handlande av maktutövaren. Jag vill därför undersöka om Sinn Féin använder legitimitetssymboler, det kan exempelvis vara att våld kan legitimeras genom att de använder en symbol (ett uttryck) som förmildrar omständigheterna.

Den sista legitimiteten jag kommer att söka efter är det som Weber (1983) kallar för **traditionell legitimitet**. Weber (1983) menar att maktutövaren har fått denna typ av legitimitet utifrån traditionen och ofta på grund av att han eller hon ses som helig. Ledaren utses ofta genom arv eller utifrån gamla normer. Jag kommer däremot inte att undersöka om exempelvis Sinn Féins ledare har utsetts genom arv eftersom detta inte är aktuellt idag, speciellt inte i ett republikanskt parti. Jag ska istället undersöka om Sinn Féin står för värden eller frågor som är traditionellt viktiga på Irland och/eller Nordirland. Detta handlar om det irländska språket, den irländska nationen, kultur och sport (Feeney 2002: 21). Ser Sinn Féin sig själva som om de står för dessa traditionella värden och talar de för ”det sanna”, ”det riktiga” eller talar de i nationens namn för att de härstammar från frihetskämpar eller för att de är ”äkta irländare”? Genom att få svar på dessa frågor kommer jag att kunna se om Sinn Féin har eller har fått traditionell legitimitet.

6. Resultat och analys

6.1 1900- och 1910-talet

”Sinn Féin”, vilket betyder ”vi oss själva” eller ”oss själva”, användes redan på 1800-talet främst av irländska nationalisterna för att betona att Irland stod för någonting speciellt och därför hörde landet inte ihop med England, ansåg dessa. Arthur Griffith använde sig av uttrycket ”Sinn Féin” 1905 då han skrev en text om sin önskan att Irland skulle bli fria från England (Feeney 2002: 18, 20, 28). Griffith, född 1871, beskrev sig själv som en separatist, vilket betydde republikan på den tiden men han var märkligt nog positiv till monarkin. Han trodde felaktigt att detta skulle locka unionister men de ville inte stödja någon som ville ge Irland någon form av självständighet (Feeney 2002: 31). Att nationalisterna hade åsikten att Irland var unik är ett tecken på narcissism och därmed inre legitimitet. Däremot hade Sinn

Féin och Griffith ingen representativ legitimitet eftersom han missförstod unionisternas åsikter och känslor i och med självständighetsfrågan; unionisterna riskerade att alieneras.

Irland hade dålig ekonomi i början på 1900-talet och detta berodde enligt Griffith på att de låg under utländskt styre och inte på att de hade för lite resurser. Detta kunde endast lösas genom att Irland fick ett eget parlament och landet skulle satsa på att utveckla sin industri och inte importera. Denna syn stöddes av många "irländska irländare". Även Sinn Féin hade, precis som andra nationalistiska rörelser i Europa under denna tid, rasistiska, stereotypiska och främlingsfientliga inslag i sin politik och man talade mycket om den rena, irländska rasen (Feeney 2002: 36). Det fanns tecken på narcissism (tillskriven egoism) och inre legitimitet eftersom Irland kunde klara av uppgiften att ha hand om landets ekonomi mycket bättre än någon annan och det var Englands fel att det gick dåligt ekonomiskt för Irland. Dessutom höll många irländare med om denna åsikt och därför hade de representativ legitimitet. Sinn Féin såg inte alla människor som jämställda utan de hade rasistiska inslag och detta betyder att de saknade moralisk legitimitet.

Den skrift Griffith publicerat 1905 blev omåttligt populär och spreds även till utlandet och översattes, bland annat till indiska språk (Feeney 2002: 39). Sinn Féin hade blivit en rörelse för åsikter och handlingar inom sport, kultur, utbildning, politik, samhälle och ekonomi och Griffith betonade det positiva med det irländska språket, den irländska industrin samt den irländska teatern och litteraturen. Dessa åsikter stod för det "irländska" Irland och dessa irländare ville framförallt få bort England från Irland. Hur detta mål skulle uppnås fanns det dock ingen enhetlig bild av (Feeney 2002: 38, 46). Men Sinn Féins politik utåt var ändå att de godkände monarkin och detta gjorde många medlemmar upprörda (Feeney 2002: 31). Griffiths skrift var mycket populär utomlands och det tyder på att han hade anhängare, vilket betyder att Sinn Féin hade representativ legitimitet. På grund av att det fanns oenighet inom Sinn Féin i monarkifrågan så hade de inte inre legitimitet men partiet betonade traditionella värden som exempelvis det irländska språket och litteraturen, vilket gav dem traditionell legitimitet.

Griffith hade starkt stöd av rika personer som exempelvis jordägaren Edward Martyn som blev Sinn Féins förste ledare samt John Sweetman, en affärsman och landägare som blev viceordförande tillsammans med Griffith. Varken Sweetman eller Martyn var republikaner utan de hade en moderat syn på politiken (Feeney 2002: 41). Många intellektuella, bland

annat författarna James Joyce och W B Yeats, gav sitt stöd till Griffith. Joyce skrev till exempel om Sinn Féin i sin bok *Odysseus* när han beskrev Dublins gatuliv (Feeney 2002: 27, 36). Ungefär år 1907 blev Sinn Féin en organisation (Feeney 2002: 42). Griffith själv hade inte varit en stor beundrare av partiet eftersom han menade att personerna i dem ofta utvecklades till tyranner (Feeney 2002: 29). Irland led alltså av dålig ekonomi och folket led av detta, därför kan man ifrågasätta om ledningen för Sinn Féin verkligen representerade irländarna och dess åsikter; det kan ha funnits brist på representativ legitimitet. Det fanns också olika åsikter hos medlemmarna och ledningen verkar vara mer konservativa än andra medlemmar vilket leder till brist på inre legitimitet.

Sinn Féins politik reflekterade till stor del Griffiths åsikter; positivitet till den engelska kronan, passivt motstånd, bojkott och ickevåld. Det var också viktigt att partiet hölls öppet för så många som möjligt för att få fler medlemmar. Förutom partiledaren och viceordförandena bestod partiet bland annat av tre präster och ovanligt för denna tid fanns det också tre kvinnor i styrelsen. Svårigheten för Griffith var att undvika konflikter mellan alla personer i partiet som hade så olika åsikter och detta skulle också visa sig för svårt i framtiden då splittringar uppstod. Det fanns till exempel skillnader i åsikter om vad målet för Sinn Féin skulle vara; de mer radikala ville att Sinn Féin skulle leda vägen till en irländsk republik, inte till skapandet av en monarki (Feeney 2002: 42-43). I och med att Sinn Féin stod för fredliga metoder för att uppnå sina mål hade de moralisk legitimitet. De ville också ha med kvinnor i partiet och detta är även det ett tecken på moralisk legitimitet eftersom detta är en jämställdhetsfråga. Partiet skulle också vara öppet för alla, vilket kan leda till att allt färre blir alienerade och därmed kunde Sinn Féin få representativ legitimitet. Däremot är det svårt att få inre legitimitet när det finns så många olika åsikter i partiet.

År 1908 var det lokala val på Irland och Sinn Féin ställde upp i dessa. Men arbetare som var medlemmar i Sinn Féin blev attackerade på grund av att de sågs som ett hot mot katoliker och därför fick kampanjpersonal ruttna ägg kastade på sig och slag från påkar. Sinn Féin fick 27 procent av rösterna, vilket ändå sågs som en framgång av partiet. Däremot ställde inte Sinn Féin upp i något val till det brittiska parlamentet förrän 1918. I de lokala valen i Dublin fick de sex platser 1906, nio platser 1907 samt tolv platser 1908. De hade starkt stöd av Dublins arbetarklass. Utanför Dublin sjönk dock Sinn Féins medlemsantal och mellan 1911 och 1916 hade Sinn Féin mycket litet politiskt inflytande och anhängarna bestod av Griffith och några intellektuella, rika personer från Dublin (Feeney 2002: 50-52). Här kan man se att det fanns

Sinn Féin-anhängare och väljare och därmed hade de representativ legitimitet, men denna minskade mellan 1911 och 1916.

Påskupproret inträffade i april 1916 och fastän det var personer från *The Irish Volunteers* – en grupp som ville att Irland skulle vägra att vara med i ”Englands krig”, det vill säga första världskriget – som var med i upproret så skrev tidningarna att det var ”Sinn Féinare” (Feeney 2002: 56-57). Upproret skapades på grund av missnöje mot det brittiska styret på Irland. Sinn Féin var under denna tid ingen revolutionär rörelse. Partiet fick ändå starkt väljarstöd efter påskupproret då de år 1918 fick 46,9 procent av rösterna till det irländska underhuset och de hade därmed flest röster av alla partier på Irland. Detta berodde till viss del på att folket på Irland upprördes av att ledare från de rörelser som var med i påskupproret avrättades och därför röstade de på Sinn Féin för att visa sitt missnöje (<http://www.ark.ac.uk/elections/h1918.htm>). Sinn Féin förespråkade alltså fortfarande fredliga metoder och hade moralisk legitimitet, även om många ansåg att Sinn Féin deltagit i påskupproret. De fick också starkt väljarstöd och därmed representativ legitimitet.

Tusentals personer arresterades fastän många av dem var helt oskyldiga och fångar behandlades illa, exempelvis republikanen Thomas Ashe dog i september 1917 då han tvångsmatades efter att han hungerstrejkade. Allt detta ledde till att Sinn Féins stöd ökade. Stödet kom som vanligt från unga men nu började de också få stöd av biskopar; dessa var upprörda över hur de brittiska trupperna behandlade civila. En annan stor grupp som gav sitt stöd till Sinn Féin var kvinnor eftersom partiet gärna ville att kvinnor skulle vara med i partiet. Kvinnor fanns redan nu i Sinn Féins högsta styrelser. De kvinnor som ställde upp i val under den här tiden kom nästan alla från Sinn Féin. Den största medlemsgruppen bestod dock av unga män (Feeney 2002: 93-94). Sinn Féin fick en sorts proteströst vilket ger dem representativ legitimitet; det var Sinn Féin som var det bästa alternativet att rösta på. De ställde upp med kvinnliga kandidater vilket leder till moralisk legitimitet under denna tid.

Men Sinn Féins ökade väljarstöd berodde även på att nya personer fick rösta, speciellt unga män och kvinnor (Feeney 2002: 45). Sinn Féins valframgångar berodde också på att vissa personer som fängslats på grund av att de var med, eller åtminstone troddes vara med, i påskupproret släpptes. Tack vare att fångar från hela landet gick med i partiet fick Sinn Féin en känsla av samhörighet och enighet och blev återigen en organisation. Alla fångar som friades hyllade dock inte Sinn Féin eftersom de såg partiet som monarkistiskt. En av dessa var

Michael Collins. Det fanns också tveksamhet inom Sinn Féin om de skulle ställa upp i valet överhuvudtaget eftersom de var emot det brittiska systemet; många föredrog våldsamma strategier (Feeney 2002: 60-62). Även om det är fel att påstå att valen gick helt demokratiskt till så fick fler kvinnor och män rösta under denna tid och därför började Sinn Féin närma sig laglig legitimitet. Partiets medlemmar kände samhörighet och enighet vilket gör att de hade en inre legitimitet. Däremot förespråkade en del medlemmar våld vilket gör att Sinn Féin inte hade moralisk legitimitet.

Efter påskupproret blev det en modefluga att kalla sig för "Sinn Féin" och Sinn Féins representanter betraktades som hjältar (Feeney 2002: 60-61). Sinn Féin framställdes som ett ungt parti medan andra partier sågs som gamla och trötta. Eamon de Valera var den siste överlevande ledaren från påskupproret och han blev en av Sinn Féins kandidater i valet (Feeney 2002: 63-65). Michael Collins och de Valera ville förhindra att Sinn Féin blev ett kompromissande parti (Feeney 2002: 67-68). Sinn Féins representanter hade nu karismatisk legitimitet eftersom de framställdes som unga hjältar men de Valera var en ledare från det våldsamma påskupproret och därför hade inte Sinn Féin någon moralisk legitimitet.

År 1917 blev de Valera ordförande i Sinn Féin och Griffith och Michael O'Flanagan blev viceordförande. Detta "nya" Sinn Féin hade en koppling med den revolutionära rörelsen *The Volunteers* som förespråkade våld för att uppnå sina mål. Ledarna för Sinn Féin samt tre av deras parlamentariker var också ledarna för *The Volunteers* (Feeney 2002: 90). Målet var att upprätta en irländsk, självständig republik och den positiva synen på monarki fanns därmed inte kvar (Feeney 2002: 69). Nu samarbetade Sinn Féin med en våldsam rörelse och därmed kan man inte säga att de hade moralisk legitimitet.

Nu hade Sinn Féin över 100 000 medlemmar och dessa bestod inte längre av intellektuella. Sinn Féin lyckades behålla sina medlemmar tack vare Storbritannien; partiet smutskastades felaktigt genom att de beskylldes för att stödja Tyskland under första världskriget och sjuttio tre personer från Sinn Féin – många av dem hade ledande positioner i partiet – blev arresterade. Sinn Féin fick också stöd efter det att kung George av England år 1918 ville kalla in irländarna till den brittiska armén (Feeney 2002: 96, 99). Sinn Féin hade ju alltid varit emot att irländarna skulle bli inblandade i "Englands krig". I många ögon var Sinn Féin de enda som kunde stå upp mot Storbritannien. Detta förstärktes 1918 då många av Sinn Féins partiorganisatörer arresterades, affischer revs ned, litteratur konfiskerades och medlemmar

blev trakasserade. Lagen om att irländarna skulle tvingas in i armén drogs tillbaka av kung George; han var rädd att det skulle bli ett våldsamt uppror på Irland (Feeney 2002: 97-99). Sinn Féin hade både representativ och karismatisk legitimitet eftersom de hade stöd för sina åsikter och ledarna sågs som rätt personer för att bekämpa England. Ledarna sågs alltså som kompetenta och detta betyder att de hade stark karismatisk legitimitet.

I valet 1918 vann Sinn Féin stora framgångar och blev det största partiet på Irland. Totalt vann partiet sjuttiofyra platser. De nominerade även tre kvinnliga kandidater, varav två ställde upp i valet. Winifred Carney var en av dessa två och hon fick fyra procent av rösterna i valet. Tack vare en politisk reform fick alla män över 21 och kvinnor över 30 röstas och att kvinnor fick rösträtt gav Sinn Féin stort ökat stöd. Det stöd som Sinn Féin fick i valet 1918 gjorde att de kunde tala för hela landet och att de hade stöd för sin policy att Irland skulle bli självständigt (Feeney 2002: 109-110). Av de kandidater som blev valda från Sinn Féin som inte satt i fängelset – vilket trettiosex valda kandidater gjorde – vägrade de att inta sina platser i det brittiska parlamentet, ansåg sig själva vara Irlands regering och handlade såsom de också var detta. De skapade det irländska parlamentet *Dáil Éirann* i januari 1919 (Feeney 2002: 112). Sinn Féin ansåg att de kunde tala för hela landet vilket betyder att de sökte traditionell legitimitet och det starka väljarstödet gör att de också hade representativ legitimitet. Fler kvinnor och män fick rösta vilket gör att Sinn Féin närmade sig laglig legitimitet.

Men våldet ökade och detta blev ett problem för Sinn Féin eftersom många trodde att det var anhängare av partiet som var orsaken till våldet. Därför gjorde Sinn Féin, och även ledarna för *The Volunteers*, sitt bästa för att lugna ner folket. De mer konservativa väljarna och unionister blev skrämde av Sinn Féins revolutionära framtoning (Feeney 2002: 112). Sinn Féin var också tvungna att skaka av sig ryktena att de ville ta efter bolsjevikerna som precis tagit makten i Ryssland (Feeney 2002: 114). Sinn Féin överskattade dock sin förmåga att få stöd från de protestantiska områdena på Irland eftersom de skrämde bort dessa potentiella väljare med deras betoning på det irländska språket, anti-brittiska uttalanden och motstånd mot första världskriget. Många unionister var och krigade på Storbritanniens sida och Sinn Féin troddes stödja Tyskland. Sinn Féin gjorde inga försök att anpassa sig efter dessa väljares önskemål; unionister kände att det inte fanns någon plats för dem i "Sinn Féins Irland" (Feeney 2002: 116-117). Unionister kände sig alienerade och Sinn Féin hade därför ingen representativ legitimitet. De hade också svårigheter att uppnå moralisk legitimitet i och med våldet.

År 1919 började *Självständighetskriget* och pågick till 1921. Det startade genom att sju personer från *The Volunteers* sköt ihjäl två män. Många *Volunteers* ansåg att nu när valet var över ville de handla; nu skulle de kämpa mot de engelska trupperna. *The Volunteers* ansåg att de fått moraliskt stöd för användandet av våld för att befria Irland när Sinn Féin vann valet 1918 och de slogs för republiken Irland. Nu började de kalla sig för ”den irländska republikanska armén”, IRA. Sinn Féin och IRA sågs som samma sak av britterna och därför kunde inte Sinn Féin arbeta normalt; många blev fängslade. Detta kan ses som konstigt eftersom Sinn Féin ansåg att de själva skulle vara personer att se upp till och därför skulle de bete sig civiliserat, vara med i sport och kulturliv, bekämpa korruption och inte dricka alkohol (Feeney 2002: 118-121). Hursomhelst började Sinn Féin förlora sitt stöd från de republikanska väljarna. I juli 1919 förbjöds bland annat Sinn Féin och IRA i flera länder och i november samma år var dessa förbjudna på den irländska ön (Feeney 2002: 123). Sinn Féin ville bekämpa korruption men samtidigt kopplades de samman med IRA i britternas ögon och de hade svårt att behålla sin representativa legitimitet och få moralisk legitimitet. Sinn Féin var förbjudet och därmed ingen laglig legitimitet.

6.2 1920- och 1930-talet

Fram till 1923 hade Sinn Féin fortfarande starkt stöd på Irland och detta visade sig bland annat i lokala val där de vann stort (Feeney 2002: 128-129). Nu talade dessutom England om att det troligtvis skulle bli ett självständigt Irland – men den norra delen skulle fortfarande höra till Storbritannien. Sinn Féin motsatte sig att det skulle finnas en nordlig och en sydlig del; de ville ha ett enat, självständigt Irland. Enligt Feeney (2002: 132) hade de starkt stöd för denna ståndpunkt men O’Brien (1977: 61-62) menar att majoriteten av Irland befolkning ville att södra Irland skulle bli självständigt. Den brittiska regeringen förhandlade dessutom med valda representanter och partimedlemmar. De förhandlingar som gjordes med Sinn Féin kunde äga rum på grund av att britterna förstod att de som Sinn Féin representerade vid denna tid kunde gå med på mildare lösningar än deras ursprungliga krav 1918 (ett enat, republikanskt Irland) eftersom många var trötta på blodbad i landet (O’Brien 1977: 61-62). På grund av att författarna skiljer sig i åsikten om irländarna ville ha ett enat Irland eller om de kunde gå med på uppdelningen av ön så är det svårt att säga om de hade representativ legitimitet eller inte. De hade moralisk legitimitet om man ser till O’Briens beskrivning att Sinn Féins ledare var med under förhandlingarna eftersom de ville ha slut på oroligheterna.

På grund av att Sinn Féin var förbjudet riskerade de som ställde upp i valet 1921 att bli fängslade och därför var de flesta kandidater IRA-män eller fångar. Unionisterna i norr såg dessutom Sinn Feins anhängare som samma personer som IRA-medlemmarna och därför riskerade Sinn Feins kandidater att bli skjutna av den unionistiska motsvarigheten till IRA, *Ulster Special Constabulary* (USC) (Feeney 2002: 145). År 1921 vann Sinn Féin flest röster av alla partier i den södra delen av Irland och sex platser i den norra. De som blev valda i norr vägrade att inta sina platser (Feeney 2002: 133). Dessa representanter valde att bojkotta det brittiska parlamentet på grund av att de inte ville ge legitimitet åt ”påståendet” att Nordirland hörde till Storbritannien (Knox 1990: 460). Sinn Féin hade ingen laglig eller moralisk legitimitet eftersom partiet var förbjudet och IRA-män som använde våld var dess kandidater. De hade däremot representativ legitimitet sett utifrån stödet från hela den irländska ön.

Det fanns dock olika åsikter inom partiet ifall man skulle godkänna fördraget (uppdelningen av en nordlig och en sydlig del av Irland) och därmed svära sin trohet till kungen av England, vilket de var tvungna att göra enligt lagen. Partiledaren de Valera ansåg att Sinn Féin skulle splittras. Han skulle fortsätta leda partiet med personer som var mot fördraget. De Valera och hans anhängare hade många fördelar, bland annat de Valeras karisma och oviljan bland många att splittra partiet (Feeney 2002: 136). Majoriteten av partiets medlemmar var dock för uppdelningen av den irländska ön. Sinn Féin splittrades 1921 och de Valera blev ledaren för det Sinn Féin som var mot fördraget och trohetseden (Feeney 2002: 13). Det ”nya” partiet hade dock ett problem; dess ledning och medlemmar bestod nu i princip bara av fångar. Michael Collins hade blivit skjuten till döds och de Valera spenderade en tid i fängelse. Detta var en våldsamt tid i Nordirlands historia (Feeney 2002: 152). Det fanns olika åsikter i frågan om fördraget och trohetseden och därför hade Sinn Féin ingen inre legitimitet. Majoriteten tros ha varit för fördraget men de Valera valde att fortsätta utan dessa och därför kan Sinn Féin ses som toppstyrd under denna tid, vilket förstärker bristen på inre legitimitet. De Valera var dock en karismatisk ledare eftersom han behöll sin partiledarposition.

I det första valet som detta nya Sinn Féin ställde upp i 1922 blev inga av dess kandidater valda. Nationalisterna på norra Irland hade börjat stå för en mer konservativ form av nationalism (Feeney 2002: 155). I valet 1924 gick det mycket bättre för de Valeras Sinn Féin; nu fick partiet 27 procent av rösterna till det irländska parlamentet och detta visar på att fler blivit skeptiska till fördraget och trohetseden. Problemet var att Sinn Féin bojkottade det irländska parlamentet och kunde därmed inte representera sina väljares åsikter. Detta ledde i

sin tur att väljarna kände att det inte tjänade någonting till att lägga sin röst på Sinn Féin och de andra partierna inte kände sig hotade av partiet. De Valera förstod att de måste ta sina platser i parlamentet för att kunna få någonting uträttat och därför bytte han åsikt i denna fråga men det gillades inte av majoriteten av partiet. Därför lämnade de Valera Sinn Féin och bildade år 1926 ett nytt parti; Fianna Fáil (Feeney 2002: 157-159). I början hade det nya Sinn Féin inte stark representationslegitimitet men denna ökade med åren. Sedan uppstod alltså ännu en splittring och de Valera hade inte längre stöd från majoriteten av partiet; därmed förlorade han sin karismatiska legitimitet och den inre legitimiteten försvagades.

Sinn Féins ledning bestod nu bland annat av Mary MacSwiney som var syster till Terence MacSwiney som dött i hungerstrejk och av en fanatisk präst. Partiledare 1926-1931 var JJ O'Kelly, den extreme republikanen Brian O'Higgins var ledare 1931-1933, den fundamentalistiska munken Michael P'Flanagan ledde partiet 1933-1935, Cathal Ó Muchadha var ledare 1935-1937 och Margaret Buckley ledde partiet mellan 1937 och 1950 (Feeney 2002: 171-172). På grund av Fianna Fáil fick Sinn Féin endast fem kandidater valda i nästkommande val; det var det nya partiet som vann de traditionella Sinn Féin-väljarnas röster. De Valera talade irländska på officiella möten och namnet Fianna Fáil (irländskt) betyder "Soldiers of Solidarity" – solidaritetens soldater – vilket lockade många från IRA och nationalister. Ännu ett problem för Sinn Féin uppstod 1927 då en lag infördes som krävde att alla kandidater som ställde upp i val var tvungna att skriva under en deklARATION att de skulle anta sina platser i parlamentet om de blev valda. Detta gjorde att Sinn Féin inte längre kunde delta i val (Feeney 2002: 159-160). Sinn Féin hade svårt att behålla sin representativa legitimitet; väljarna minskade, IRA-anhängare lämnade partiet och försvagade den inre legitimiteten. Deklarationen hindrade Sinn Féin från att få laglig legitimitet.

De som fortfarande var kvar i partiet såg sig själva som de enda som kunde undvika att bli korrupta och de var omutbara. Alla andra partier hade övergivit republikanismens viktigaste frågor för att få en maktposition. Väljarna var även de ombytliga så därför kunde man inte alltid lyssna till deras önskemål, menade Sinn Féin (Feeney 2002: 162). De såg sig själva som den enda riktiga gruppen som representerade den irländska republiken och stod för den sanna sanningen. Den viktigaste frågan för partiet var skapandet av en "riktig" irländsk republik, det vill säga ett enat Nord- och Sydirland (Feeney 2002: 165-166). Sinn Féins ledning ansåg sig ha moralisk legitimitet eftersom de var omutbara och de var unika på grund av detta; de hade alltså även inre legitimitet i och med narcissism. De ansåg sig också ha traditionell legitimitet

eftersom de representerade Irland och stod för det sanna. De hade dock ingen representativ legitimitet eftersom de inte lyssnade till dess väljare.

Den nya irländska regeringen accepterades inte av Sinn Féin och därmed fortsatte de sin fiendtlighet mot den irländska delen av ön. Konstigt nog riktades inte ilskan varken mot det brittiska eller det nordirländska parlamentet utan till den av det irländska folket folkvalda parlament (Feeney 2002: 167). Sinn Féin menade att den irländska regeringen var Storbritanniens nickdockor. Partiets få medlemmar gav också stöd till IRA och dess våld, även om de själva inte var våldsamma. Stödet för partiet dalade; hundratjugo personer var med på mötet 1926 där partiets policy skulle bestämmas, 1928 var det cirka hundra personer som deltog och på 1930-talet landade antalet på cirka sextio personer. Sinn Féins arbete bestod av att medlemmarna lärde upp varandra i olika frågor, skrev artiklar och gjorde uttalanden i media (Feeney 2002: 171). Sinn Féins stöd och därmed representativa legitimitet minskade och medlemmarna stödde våld; de hade därmed ingen moralisk legitimitet.

Fianna Fáils ledare de Valera förbjöd IRA att samarbeta med sitt parti 1936 på grund av mord som IRA utfört under 1930-talet (Feeney 2002: 173). När första världskriget bröt ut 1939 sökte IRA hjälp från Tyskland eftersom de ansåg att Englands fiende var deras vän. IRA började nu genomföra bombattacker mot England och under året 1939 hade sju dödat och tvåhundra människor skadats (Feeney 2002: 176-177). Eftersom Sinn Féin gav sitt stöd till IRA och dess våldsmetoder hade de inte moralisk legitimitet. Dessutom var det svårt för Sinn Féin att få moralisk legitimitet eftersom de samarbetade med IRA som i sin tur sökte hjälp från Nazityskland.

6.3 1940- och 1950-talet

De Valera, som nu satt i det irländska parlamentet, och den brittiska regeringen arresterade och fängslade många av IRA:s medlemmar i början av 1940-talet. Fångar hungerstrejkade men de Valera sa att han skulle låta dessa fångar dö; han skulle inte frigöra dem. Tre fångar dog i fängelset och många IRA-fångar hängdes eller sköts till döds. Sinn Féin försökte få ut sitt stöd till IRA-fångarna genom media men detta hindrades; den sista republikanska insändaren hade skrivits 1939 och den hade förbjudits. En anledning att Sinn Féin överlevde andra världskriget kan ha berott på att Sinn Féins ordförande Margaret Buckley inte togs på allvar eller sågs som ett hot eftersom hon var kvinna och över sextio. Hon hade varit med den delen av Sinn Féin som var mot fördraget om uppdelningen av Nordirland och Irland och om

svärandet av eden till den brittiska kungen. Hon hade också varit fånge på 1920-talet där hon hungerstrejkade (Feeney 2002: 177-178). Sinn Féin hade inte legal legitimitet eftersom deras försök att delta i media förhindrades genom förbud och Buckley hade ingen karismatisk legitimitet eftersom hon inte antogs ha några unika egenskaper.

Efter andra världskriget släpptes IRA-fångarna fria. Ända fram till 1948 bestod Sinn Féin mest av gamla frihetskämpar. År 1948 tog IRA över partiets ledning för att få stöd för en militär kampanj riktad mot Nordirland. Förr hade ju Sinn Féin riktat mest kritik mot Irland och det irländska parlamentet som de vägrat erkänna (Feeney 2002: 161). IRA såg nu Sinn Féin som det enda politiska partiet som hade samma syn som de själva i självständighetsfrågan (Feeney 2002: 185). IRA publicerade en artikel där dess medlemmar uppmanades att gå med i Sinn Féin. IRA ville att Sinn Féin skulle föra fram dess politiska mål (självständighetsfrågan) men problemet var att de som associerades med en organisation som var ett hot mot den irländska staten betraktades som illegala och att de bröt mot lagen. Sinn Féin var numer ett legalt parti så därmed kunde IRA använda Sinn Féin för att föra fram sin policy (Feeney 2002: 189-190). IRA tog över ledarskapet och detta var en revolutionär rörelse; Sinn Féin hade därmed ingen moralisk legitimitet. De hade dock inre legitimitet eftersom medlemmarna hade samma syn i självständighetsfrågan. Sinn Féin hade laglig legitimitet, även om de befann sig i en gråzon på grund av att IRA var förbjudna och dessa hade också om Sinn Féins ledning.

Sinn Féins nya partiledare blev Pádraig MacLógáin och ledde partiet 1950-1953 samt 1954-1962. Han var också medlem i IRA. Mellan 1953 och 1954 var Tomás Ó Dubhghaill partiordförande. Partiet bestod dock inte bara av IRA-män utan även unga människor lockades nu till partiet igen (Feeney 2002: 190, 445). Ledningen bestod av katoliker på högerkanten, anser Feeney (2002: 13). Många av Sinn Féins medlemmar var mycket negativa till radikal politik, speciellt kommunism. Sinn Féins ledare var mot välfärdsstaten och ansåg precis som den katolska kyrkan att exempelvis förslaget om fri sjukvård skulle försvaga människors moraliska handlingar och en sorts beroendekultur skulle utvecklas (Feeney 2002: 216). I mitten av 1950-talet började IRA attackera olika platser i England och på Nordirland och många av ledarna i både Sinn Féin och IRA, som ofta var samma personer, fängslades (Feeney 2002: 196-197). Sinn Féins ledning bestod av IRA-medlemmar och partiet var mot välfärdsstaten; de hade därför ingen moralisk legitimitet. De hade däremot inre legitimitet eftersom de flesta stod för motståndet mot välfärdsstaten och vänsterpolitik.

Sinn Féin ställde upp i det irländska valet 1950 men fick ingen av sina kandidater valda. Sinn Féin hade stöd för sin policy om ett enat, självständigt Irland men folk drog sig för att rösta på partiet eftersom det fortfarande bojkottade sina parlamentsplatser. Det IRA-styrda Sinn Féin ansåg dessutom att valen var till för att väcka folks uppmärksamhet till IRA. Många nationalisterna på Nordirland ville enas med Irland medan unionister var rädda för irländarna i syd. Det fanns numer en lag på Nordirland vilket gjorde att nominerade kandidater var tvungna att svära en trohetsed. År 1953 infördes en ny lag där personer var tvungna att svära eden *innan* de blev nominerade, vilket gjorde att Sinn Féin inte kunde ställa upp i valet på Nordirland. Sinn Féin blev dessutom förbjudet igen 1956 (Feeney 2002: 197-199). Dessutom förstörde nordirländska unionister för nationalisterna när de höll möten och demonstrerade, och de själva genomförde provocerande marscher genom nationalistiska områden (Feeney 2002: 201). Sinn Féin hade anhängare men inga väljare 1950 och därför är det svårt att säga att de hade representativ legitimitet. De sågs troligtvis som det bästa regeringsalternativet men de skulle dock inte vara med i någon regering. Målet med valen var också att väcka uppmärksamhet för en våldsam rörelse, IRA, och därför hade de ingen moralisk legitimitet. Sinn Féin blev också förbjudet igen och därmed hade de ingen laglig legitimitet.

Sinn Féin kunde däremot ställa upp i det brittiska valet (till Westminster) eftersom inte samma lagar gällde i detta val som i de Nordirländska valen. I valet till det brittiska parlamentet 1951 fick två representanter från Sinn Féin, som satt i fängelset, tillräckligt många röster för att få platser i parlamentet men de intog aldrig sina platser. Sinn Féin använde valen för att ge uppmärksamhet åt fångarna (Feeney 2002: 200). Sinn Féins kandidater 1955 fick stora väljarframgångar men en av kandidaterna, Mitchell, var tvungen att väljas om tre gånger på grund av att han diskvalificerades för att han var en fängslad brottsling. Väljarframgångarna gjorde att IRA ansåg att de hade folkets stöd för sina våldsdåd som nu trappades upp. Sinn Féin uttalade sig 1956 och bad folket att stödja IRA:s soldater som kämpade mot britternas angrepp mot Irland (Feeney 2002: 203-204). I början fick också IRA stöd, speciellt när två IRA-soldater blev dödade i en aktion. Cirka 50 000 personer beräknas ha deltagit i en av dessa IRA-mäns begravning. Kritik riktades mot den irländska regeringens behandling av IRA-fångarna och regeringen föll 1957. Sinn Féin ställde upp i nyvalet och vann fyra platser. År 1959 fick Sinn Féin tio procent av rösterna på Nordirland (<http://www.ark.ac.uk/elections/hwest.htm>), vilket var en minskning med cirka femtio procent jämfört med 1955 (Feeney 2002: 207). Sinn Féin fick representativ legitimitet eftersom de lyckades få kandidater valda till Westminster och Nordirland. De fick också moralisk

legitimitet eftersom de ville upplysa folket om de dåliga förhållanden som fångarna hade. Däremot hade de inte moralisk legitimitet om man ser till det att de gav uttalat stöd till IRA. De använde dessutom en legitimitetssymbol när de bad folket stödja IRA; ”de kämpade mot britternas angrepp mot Irland”.

6.4 1960- och 1970-talet

Sinn Féins väljarstöd halverades ytterligare en gång i det irländska valet. Den militära kampanjen hade misslyckats och det verkade heller inte finnas något stöd för den. IRA gav upp sin väpnade kamp 1962. Sinn Féin förlorade stöd på grund av att den sågs som IRA och många medlemmar i Sinn Féin var beredda att hjälpa IRA med exempelvis skyddsboende och skjuts. Numer var Sinn Féin det enda parti som inte erkände Londons, Dublins eller Belfasts parlament som legitima maktutövare på Irland (Feeney 2002: 207-209). När IRA använde våld fick inte Sinn Féin representativ eller moralisk legitimitet; det fanns inget stöd för detta våld och Sinn Féin samarbetade med IRA. Det blev dock vapenvila 1962 och därmed fick Sinn Féin moralisk legitimitet.

Partiledaren MacLógáin ville nu skilja IRA och Sinn Féin åt för att kunna driva Sinn Féin som ett självständigt parti, men han hade inget stöd för detta. Många inom Sinn Féin var ju också IRA-medlemmar. MacLógáin avgick därför 1962 efter över femtio år i den republikanska rörelsen. Han sköt sig själv i juli 1964. Dessa händelser gjorde att Sinn Féin höll på att försvinna ännu en gång (Feeney 2002: 213-214). I valet på Nordirland 1964 fick Sinn Féin 98 000 röster vilket inte gav någon plats i parlamentet; de skulle ändå inte ha tagit de platser de vunnit eftersom de fortfarande bojkottade parlamentsplatserna (Feeney 2002: 211). Oenighet fanns i frågan att göra Sinn Féin mer radikalt – det drog en vänstervåg genom världen under 1960-talet – men ledarna kom inte överens utan partiet splittrades (Feeney 2002: 215). Sinn Féin hade ingen inre legitimitet under denna tid på grund av oenighet om Sinn Féin skulle bli ett självständigt parti och om partiet skulle bli mer vänsterinriktat. De hade representativ legitimitet eftersom de fick röster, även om stödet inte var starkt.

Från att ha letts av konservativa katoliker under 1950-talet så hade Sinn Féin vänsterradikala ledare på 1960-talet. Ledaren för partiet mellan 1962 och 1969 var Tomás MacGiolla som hade vänsteråsikter och hade under sin tid i fängelset blivit övertygad att våld var meningslöst. Han ville också påverka politiken i nuet och delta i politiken; han ville alltså inte fortsätta med den bojkott av parlamentsplatser som Sinn Féin så länge stått för.

Vänsterledarna hade dock inte stöd från alla Sinn Féins medlemmar utan det var många som fortfarande var konservativa och ansåg att våld var den bästa metoden att lösa problem. De enda former av våld som var "tillåtna" enligt Sinn Féins ledare var de mot polis, ägor och för att försvara demonstranter. Det var även många som ansåg att det var fel att Sinn Féin började likna ett konventionellt parti. Sinn Féin förlorade många av sina gamla IRA-medlemmar (Feeney 2002: 219-221, 225). Även de som ansåg att reformationen av partiet gick alldeles för långsamt lämnade partiet (Feeney 2002: 242). Sinn Féins ledare ansåg att våld var meningslöst, men det fanns de som förespråkade våld och det förekom också våld mot poliser och liknande. Därför hade inte Sinn Féin moralisk legitimitet. Det fanns dessutom olika åsikter om våldsanvändningen och detta ledde till svagare inre legitimitet.

MacGiolla ansåg dessutom att detta var rätt tid för ett vänsterparti på Irland; irländare emigrerade, folket var fattigt och arbetslösheten hög. Partiet skulle fokusera på att lösa de problem som fanns idag, inte bara koncentrera sig på självständighetsfråga och det förflutna (Feeney 2002: 224-225). Sinn Féin skulle nu fokusera på lokala frågor och Englands ekonomiska utnyttjande av det irländska folket. De motsatte sig också att "utlänningar" köpte industrier på den irländska ön. De använde sig mestadels av en fredlig strategi där demonstrationer ofta ordnades. Polisen var inte utbildad för dessa fredliga demonstrationer och Sinn Féin fick stöd på grund av att demonstranter filmades då de blev ivägsläpade av polisen (Feeney 2002: 227-228). Sinn Féins arbete bestod också av att organisera möten, skriva insändare och liknande för att göra folket medvetet om traditionella republikanska värden och åsikter. Sinn Féins medlemmar arbetade mycket för rättvisa, rättigheter och jämställdhet. Anmärkningsvärt var att även protestanter i norr lockades av Sinn Féin (Feeney 2002: 231). Det fanns dock även motstånd, speciellt i norr, mot Sinn Féin. Det var nu som bland annat den presbyterianske prästen Ian Paisley blev en frontfigur för unionisterna i kampen mot katolikerna och Sinn Féin. Han var en av de extrema unionisterna men han var inte ensam i kampen för "etnisk överlevnad" för protestanterna i norr (Feeney 2002: 238-240). Moralisk legitimitet var någonting som Sinn Féin fick eftersom de satsade på välfärdsfrågor och blev illa behandlade fastän de använde sig av fredliga metoder. Den representativa legitimiteten blev också starkare då även protestanter lockades av partiet. Sinn Féin sökte även traditionell legitimitet eftersom de ansåg att de bland annat stod för traditionella republikanska värderingar.

När det visade sig att den man som ställde upp i valet till det brittiska parlamentet 1969 för Sinn Féin inte skulle ta sin plats om han blev vald avgick sex ledande personer inom partiet. Sinn Féin svarade med att byta ut denna kandidat mot Bernadette Devlin som blev vald och tog också sin plats i parlamentet. Socialismen växte sig starkare inom partiet och fler inom partiet blev övertygade att direkt aktion var det bästa sättet att förändra samhället och efter valet 1969 deltog man inte i valen. Sinn Féin förbjöds igen på Nordirland 1964 (Feeney 2002: 246). Partiet hade alltså ingen laglig legitimitet eftersom de blev förbjudna igen, fler började stödja direkta aktioner vilket kan innebära våld. Detta gör att Sinn Féin inte fick moralisk legitimitet och det uppstod splittringar kring frågan om parlamentsplatserna vilket ledde till att partiet inte hade inre legitimitet.

Partiet splittrades 1969 på grund av oenighet i frågan om Sinn Féin skulle ta sina platser i de olika parlamenten om dess kandidater blev valda. De som orsakat splittringen bildade *Provisional Sinn Féin* (Feeney 2002: 13). Ruairí Ó Brádaigh blev partiledare 1970 fram till 1983. Medlemmarna i Sinn Féin röstade i frågan om de skulle ta sina platser i parlamenten 1970 och majoriteten sa ja till detta – 153 mot 140 röster – men detta var inte de två tredjedelar som krävdes för att driva igenom frågan (Feeney 2002: 248-250). Det fanns oenigheter i partiet och därmed en svag inre legitimitet men samtidigt fanns det också inre legitimitet i och med att organisationen inte var toppstyrd; medlemmarna fick rösta om partiets policy. Det mest demokratiska hade kanske varit om majoriteten fick bestämma, och att inte två tredjedelar behövdes för att få igenom ett beslut.

Våldet ökade i slutet på 1960-talet och eskalerade ytterligare på 1970-talet mot katoliker; hus brändes ned, bepansrad polis sköt med maskingevär mot lägenheter där bland annat ett barn dödades och mord skedde på dagen (Feeney 2002: 254). Folk vände sig till IRA för att få hjälp men IRA existerade knappt längre. Istället bildades *Provisional IRA* utifrån det gamla IRA och de ansåg att deras jobb var att skydda katolska områden. Under 1970-talet dödades över 2000 människor till följd av motsättningar mellan katoliker och protestanter, republikaner och unionister. IRA stod för över 1000 av dessa dödsfall (Feeney 2002: 248-251). Brittiska trupper sattes in på Nordirland i nationalistiska områden och detta sågs av republikaner som att britterna förlorat kontrollen och skulle tvingas komma fram till en överenskommelse (Feeney 2002: 256). Unga aktivister inom IRA, exempelvis Martin McGuinness, gick med i Sinn Féin en bit in på 1970-talet. Republikanen Gerry Adams stod för den politik Sinn Féin förespråkade på 1960-talet och han deltog bland annat i

demonstrationer för civila rättigheter. Sinn Féins ledare som var positiv till deltagande i parlamenten förlorade snabbt sin auktoritet under denna tid. Det var IRA som lockade anhängare till Sinn Féin på grund av att den stod för republikanism (Feeney 2002: 258-259). De brittiska trupperna provocerade, var brutala och reagerade på verbala attacker (Feeney 2002: 263). Stödet för Sinn Féin ökade speciellt 1972 efter *Bloody Sunday*, då fjorton personer dog och många skadades efter en fredlig demonstration. Dessutom torterades fångar och britterna fick fram falska erkännanden från fångarna (Feeney 2002: 270-271). Sinn Féin hörde nu ihop med IRA och därför var det svårt att få moralisk legitimitet, men de fick ändå denna legitimitet tack vare av att många var utsatta för soldaters våld. I och med att ledaren förlorade sin auktoritet är det också troligt att Sinn Féin saknade karismatisk legitimitet.

Sinn Féins roll var att ordna demonstrationer och publicitet, röra upp känslor i nationalistiska områden på Nordirland, skriva och ge ut propaganda, organisera motstånd och protestera mot de brittiska trupperna. Under denna tid bestod Sinn Féin till två tredjedelar av kvinnor. Partiet var fortfarande förbjudet vilket gjorde att medlemskap i partiet kunde leda till fängelse, vilket det också gjorde för många, och därmed förlorade också många jobbet. Därför bestod Sinn Féin till stor del av arbetslösa män och kvinnor från katolska områden (Feeney 2002: 267-269). Sett till Sinn Féins metoder hade de moralisk legitimitet eftersom de var fredliga. De hade dock ingen laglig legitimitet.

Den brittiska regeringen har bidragit till att Sinn Féins väljarstöd ökat. Exempel på detta är när den brittiska regeringen tog bort förbudet mot Sinn Féin 1974 för att uppmuntra våldsförespråkare att engagera sig politiskt och distansera sig från IRA. Detta lyckades dock inte utan det infördes nya lagar för att förhindra Sinn Féin att engagera sig politiskt (Knox 1990: 448). År 1975 samtalade dock den brittiska regeringen med IRA och vapenvila infördes. Under detta år blev många IRA-medlemmar fängslade, bland annat Gerry Adams. Han släpptes fri 1977. Han ansåg att Sinn Féin skulle användas politiskt och ställa upp i val för att representera de som stödde den republikanska rörelsen (Feeney 2002: 274-276). Sinn Féin fick alltså tillbaka sin lagliga legitimitet när förbudet togs bort och IRA:s vapenvila bidrog till moralisk legitimitet.

Vapenvilan kollapsade samma år och britterna införde nu ett nytt fängelse, *the Maze*, med moderna säkerhetssystem där IRA-fångar inte längre betraktades som politiska fångar utan det skulle sitta en eller två personer i cellerna som kom att kallas *H-blocks* på grund av dess

form. Nu gällde samma regler för IRA-fångar som för vanliga brottslingar (Feeney 2002: 277). Om inte fångarna lydde reglerna fick de ingen mat eller besök. Detta var också vad som hände från och med 1976. Kieran Nugent vägrade att bära fängelsekläder och var naken förutom en filt. Fler fångar protesterade och vägrade lämna sina celler eller tvätta sig (Feeney 2002: 279). När Adams blev viceordförande i Sinn Féin 1978 drev partiet lokala frågor och fångarnas alltmer försämrade hälsa engagerade folk även om de inte stödde Sinn Féin eller IRA (Feeney 2002: 283). Problemet för de som stödde fångarna i H-blocken var att 1979 valdes Margaret Thatcher till Englands premiärminister och hon skulle inte ge efter för fångarnas krav (Feeney 2002: 286). Sinn Féin fick under denna tid moralisk legitimitet på grund av att de kämpade för fångarnas rättigheter.

I det brittiska parlamentsvalet 1974 fick Sinn Féin 22 procent av rösterna vilket motsvarar en plats i parlamentet. År 1979 fick Sinn Féin fyra procent mindre men detta ledde även det till en parlamentsplats (<http://www.ark.ac.uk/elections/gallsum.htm#fw97>). Ingen av kandidaterna tog dock någon av sina parlamentsplatser (Feeney 2002). Sinn Féin hade dock representativ legitimitet tack vare deras väljarstöd.

6.5 1980- och 1990-talet

År 1980 hade fångarna som protest varit klädda i endast filt och inte tvättat sig på fyra år. När de dessutom bestämde sig för att hungerstrejka engagerade denna fråga hela Sinn Féin och fångarnas familjer. I december samma år slutade fångarna att hungerstrejka men började igen 1981 då inget av deras krav accepterats. Det var IRA-medlemmen Bobby Sands som ledde hungerstrejken. Inga foton gavs ut på hungerstrejkarna eftersom fotona från den första hungerstrejken 1980 hade gett Sinn Féin stöd. Det förekom inte heller någon information om fångarnas hälsa. Sinn Féin bestämde sig för att Bobby Sands skulle vara deras kandidat i valet till det brittiska parlamentet. Det andra nationalistiska partiet på Nordirland, Social Democratic and Labour Party (SDLP), ställde inte upp med någon kandidat i valkretsen Sands ställde upp i på grund av att de var rädda att det skulle se ut som om de var på britternas sida. Sinn Féins slogan i valet var "Låna ut parlamentsplatsen. Det kommer att rädda Bobby Sands liv." Sands vann 51 procent av rösterna och när han dog i fängelset till följd av hans hungerstrejk i maj 1981 gick över hundratusen personer i tåget bakom hans kista, bland annat den iranska ambassadören, politiker från Europa, SDLP-medlemmar, katoliker, IRA-män och personer som inte tillhörde någon politisk organisation. Detta visade att Sinn Féin och IRA

inte längre bestod av ”en liten grupp elaka män”. Nu ville Sinn Féin delta i alla val, både i norr och i söder (Feeney 2002: 287-291). Totalt tio hungerstrejkande fångar dog (Feeney 2002: 293). Sinn Féin fick starkt stöd från många och hade därmed representativ legitimitet. De hade också drivit frågan hungerstrejkarnas rättigheter vilket ledde till moralisk legitimitet. De använde sig också av en sorts legitimitetssymbol när de sa att väljarnas röster skulle leda till att Sands liv skulle räddas. Sands försämrade tillstånd kan sägas legitimera att Sinn Féin ställde upp i valet.

Det var nu som Sinn Féin förespråkade ”Armalite and ballot-box”-strategin; vapen- och väljarurnestrategin. Med vapnet i ena handen och valurnan i den andra skulle de uppnå sina mål. En Sinn Féin medlem sa att ”while not everyone can plant a bomb, everyone can plant a vote” (Knox 1990: 448). Denna strategi har setts som både provokativ och antidemokratisk. Sinn Féin menar dock att deras stöd till väpnad kamp och den mer fredliga strategin (politiska kampanjer) är nödvändig i kampen mot kolonialism (Knox 1990: 448). Användandet av vapen som metod för att uppnå sina mål gör att Sinn Féin inte hade någon moralisk legitimitet. De använde sig av legitimitetssymbolen att dess våld var ”nödvändigt i kampen mot kolonialismen” för att legitimera sitt våldsanvändande.

Demonstrationer organiserades till stöd för de hungerstrejkande fångarna vilket ledde till våld på gatorna. Detta blev en del av nordirländarnas vardag i början på 1980-talet (Feeney 2002: 293-294). Fler fångar och fyra hungerstrejkare nominerades som kandidater i de kommande valen, varav två stycken vann platser i det irländska parlamentet (Feeney 2002: 302). År 1982 gick det däremot mycket sämre i det irländska valet och de koncentrerade sig istället återigen på Nordirland (Feeney 2002: 306). Sinn Féins representanter vann tio procent av rösterna på Nordirland vilket var en ökning med två procent då bland annat Bobby Sands blivit vald. Detta visade att det inte hade handlat endast om emotionellt, tillfälligt stöd för hungerstrejkarna och Sinn Féin. Sinn Féins valframgångar har kommit på grund av att deras politik bygger på närsamhället och aktivism på gräsrotsnivå, speciellt i Dublins och Belfasts fattiga områden. Tack vare sin radikala politik skaffade Sinn Féin en viktig koppling mellan sig själva och de republikanska väljarna vilket de inte haft sedan Fianna Fáil bildades 1926 (Feeney 2002: 9, 311). Sinn Féin hade svårt att få representativ legitimitet på Irland men på Nordirland gick det desto bättre där de fick starkt stöd av republikaner och fattiga.

Efter valframgångarna började även den irländska regeringen oroa sig för att Sinn Féin skulle få alltför stort stöd. Det var framförallt partiets stöd till IRA och dess våldsdåd som skrämde regeringen. Det andra nationalistiska partiet på Nordirland, SDLP, stödde dessutom den irländska regeringen i nästan allt de gjorde. Även om Sinn Féin fick mycket kritik i början på 1980-talet från bland annat den irländska regeringen så påverkade inte detta deras väljare utan partiet hade fortfarande starkt stöd (Feeney 2002: 313-315). I ännu ett nordirländskt val 1983 vann Sinn Féin 13,4 procent av rösterna jämfört med SDLP som vann 17,9 procent. Det var nu 43 procent av de nordirländska nationalisterna som stödde Sinn Féin. Sinn Féins ökade stöd berodde på att befolkningen proteströstade; de var trötta på Margaret Thatchers politik och framförallt de unga kände sig alienerade. Brittiska soldater hade bevakat gatorna i nationalistiska områden på Nordirland sedan 1969 och i princip alla republikaner hade någon gång blivit förlöjligade av soldaterna. Sinn Féins valslogan 1983 var ”Give Mrs Thatcher a headache – Vote Sinn Féin” (Feeney 2002: 318-319). Moralisk legitimitet var inget Sinn Féin hade om man ser till att de stödde IRA och dess våldsanvändning men de hade stark representativ legitimitet, speciellt från nationalisterna.

Gerry Adams blev partiledare för Sinn Féin 1983. Adams ansåg att Sinn Féin måste inta sina platser som de fick i valen, speciellt eftersom irländarna ansåg att det var onödigt att rösta på Sinn Féin eftersom deras röst inte skulle leda till något inflytande (Feeney 2002: 323). Partiet diskuterade också huruvida de skulle inta sina platser i Europaparlamentet; även om de var emot EU så erkände de Europaparlamentet som legitimt. Samtidigt ville Adams och hans anhängare inte skapa splittring i partiet. Det fanns också oenighet vilken strategi som var viktigast; vapnet eller valurnan? Även om Adams föredrog det senare uttalade han sig bland annat som så att våldskampen var ett nödvändig och moraliskt korrekt motstånd mot en regering vars närvaro förkastades av större delen av den irländska befolkningen. Adams själv blev utsatt för ett mordattentat 1983 och blev skjuten men tack vare sin skyddsväst klarade han sig. Partiledaren ville också bredda sin medlemsbas; nu bestod den i princip bara av nordirländare. Det var även viktigt att visa att Sinn Féin inte var ett enfrågeparti (Feeney 2002: 323, 325-326). Den inre legitimiteten uteblev inte eftersom partiet inte ville orsaka splittring, men samtidigt fanns det oenighet i olika frågor vilket gjorde att denna legitimitet inte var stark. Adams använde sig av en legitimitetssymbol för att försvara våldsanvändandet; det var ”ett nödvändigt, korrekt ont mot en regering som förkastades av de flesta irländare”.

År 1985 ställde Sinn Féin upp i valet till Nordirlands regering och de vann femtionio platser, det vill säga cirka tolv procent, vilket var en stor valframgång. På Irland vann de dock endast två procent av rösterna (Feeney 2002: 328). Året efter höll Sinn Féins näst mäktigaste ledare Martin McGuinness ett kraftfullt och positivt tal om att Sinn Féin borde ta de platser de vann i valen. McGuinness hade respekt av de flesta medlemmarna i Sinn Féin eftersom han själv varit hängiven den militaristiska kampen. Beslutet att ta deras platser i parlamentet genomfördes med över de två tredjedelars majoritet som behövdes. Det fanns oenighet i partiet om denna fråga men motståndarna var få (Feeney 2002: 331-332). År 1987 ställde Sinn Féin upp i det irländska valet och vann endast 1,7 procent. Partiet fick heller inte några väljarframgångar i det brittiska parlamentsvalet samma år; de fick 11,4 procent av rösterna. Gerry Adams fick dock ett starkare stöd än tidigare (Feeney 2002: 336). En trovärdig förklaring till Sinn Féins generella minskning av väljarstöd var att IRA hade dödat många personer 1986 och 1987 och Sinn Féin förkastade inte IRA:s attentat. Sinn Féin ville inte splittras från IRA (Feeney 2002: 341). Sinn Féins representativa legitimitet var stark på Nordirland men svag på Irland. McGuinness hade karismatisk legitimitet då många såg upp till honom och han lyckades övertala medlemmarna att de skulle anta de parlamentsplatser de vann i framtida val. De använde omröstningar där medlemmarna fick vara med för att driva igenom detta förslag och därför hade de inre legitimitet; det stöddes dessutom av de allra flesta (minst två tredjedelar). IRA använde mycket våld under denna tid och detta påverkade Sinn Féins moraliska legitimitetsanspråk negativt.

Nu infördes lagar för att förhindra Sinn Féins framfart. Den första lagen som antagits för att förhindra Sinn Féins framfart politiskt är att alla väljare måste bevisa sin identitet innan de får rösta. Denna lag gällde endast på Nordirland och infördes på grund av att Sinn Féin anklagades för fusk i valen 1982 och 1983 då personer antogs rösta flera gånger på partiet. Den andra lagen gäller endast i lokala val på Nordirland och infördes 1988. Alla kandidater som ställer upp i dessa val måste skriva på en deklARATION där de måste svära att de inte stödjer – med ord eller handling – en organisation som är förbjuden på Nordirland eller terrorism kopplad till Nordirland. Denna lag har inte haft stor inverkan på Sinn Féin eftersom de skrivit under denna deklARATION på grund av att de vill ha rättigheten att representera deras väljare. Den tredje lagen infördes även den 1988 och innebar att media i Storbritannien och på Irland förbjöds att sända uttalanden av representanter från organisationer som var förbjudna i Storbritannien, bland annat Sinn Féin och IRA. Problemet med denna lag, menade SDLP, var att Sinn Féin och IRA skulle få stöd genom att de kunde framställa den brittiska regeringen

som förtryckande, yttrandefriheten inskränktes och media fick bestämma vad som var okej att sända och vad som inte var det. Denna lag har inte förändrat Sinn Féins politiska deltagande. Dessutom finns det en lag som säger att alla partikandidater vid val måste få mediebevakning av BBC och IBA och dessutom få *lika mycket* bevakning och därför kan inte Sinn Féin förnekas detta (Knox 1990: 453-457). Alla dessa förslag har varit försök att genom lagen hindra Sinn Féin att få politiskt stöd men de har ändå haft laglig legitimitet.

När Gerry Adams tog över ledarskapet satsade Sinn Féin mycket mer på det politiska arbetet och han skrev bland annat ett dokument kallat *A Scenario for Peace* 1987. Denna skrift beskrev att det inte fanns något hopp om att vinna kriget mot Storbritannien genom militära aktioner utan den mest realistiska lösningen skulle vara att partiet förhandlade med unionisterna på Nordirland. Sinn Féin bestod nu mer än aldrig förr av fångar eller före detta fångar och de ville inte att deras släktingar skulle sitta inne i fängelset precis som de gjort. Det började finnas en vilja till fred bland Sinn Féins extremare medlemmar. Adams hade mycket starkt stöd från dessa personer (Feeney 2002: 369-371). År 1988 och fram till 1993 hölls det hemliga samtal mellan SDLP:s ledare John Hume och Gerry Adams samt mellan Adams och den irländska regeringen. Det var på grund av att Hume sett att Sinn Féin ville ha fred som han bestämde sig för att tala med Adams. Målet var att isoleringen av republikanerna skulle upphöra och att britterna skulle dra sig ur Nordirland och börja förhandla. Den brittiska regeringen samtalade med IRA och gav dem tomma löften men de samtalade inte med Sinn Féin (Feeney 2002: 9, 387). Britterna vägrade att prata med Sinn Féin förrän de lovat vapenvila (Feeney 2002: 375). Sinn Féin börjar inse att fredliga metoder är bättre än våld och därför fick de moralisk legitimitet. Detta bekräftas också när Hume bestämmer sig för att prata med Adams.

Adams skrev texten *Towards a Lasting Peace in Ireland* 1992 och där skrev han att Storbritannien och unionisterna hade en roll att spela på Irland (Feeney 2002: 378). Men 1992 fick Sinn Féin ett bakslag i och med att den brittiska premiärministern John Major, som tagit över efter Thatcher 1990, utlyste val. Sinn Féin tappade röster och fick 10 procent. Det värsta var att Adams förlorade sin parlamentsplats med 589 röster på grund av att unionister taktikröstat på SDLP för att stoppa Adams framfart. Samma dag som Adams förlorat sin plats började IRA sina bombningskampanjer igen (Feeney 2002: 380-381). Sinn Féin sökte starkare representativ legitimitet eftersom de erkände att även unionisterna hade en roll att spela på

Nordirland men unionisterna gav inte sitt stöd eller representativ legitimitet till partiet. De förlorade sin moraliska legitimitet då IRA började sina bombningsattentat igen.

År 1993 bestämde sig den irländska och den brittiska regeringen att förhandla utan SDLP eller Sinn Féin (Feeney 2002: 400). Då tog Adams kontakt med USA:s president Bill Clinton och fick ett visum för att kunna resa till USA där Adams mottogs varmt och var med i tv-shower och höll tal. Det var tydligt att Clinton ville ha med Adams i fredsförhandlingarna och detta gjorde britterna upprörda; premiärminister Major vägrade tala med Clinton.

Mediaförbudet mot Sinn Féin på Irland var dessutom borttaget så tv visade Adams deltagande i bland annat *Larry King Show* (Feeney 2002: 402-404). I augusti 1994 gick IRA med på vapenvila (Feeney 2002: 407). Men britterna vägrade fortfarande att prata med Sinn Féin förrän IRA lovade att deras vapenvila var permanent och de lämnat över alla sina vapen (Feeney 2002: 410). Samtidigt blev katoliker attackerade av unionister och våldet spreds snabbt. Detta ledde till att vapenvilan upphörde och IRA sprängde en bomb vid skyskrapan Canary Wharf i Londons affärsområde; två personer dog och kostnaden övergick 85 miljoner pund (Feeney 2002: 415). Representativ legitimitet var någonting som Sinn Féin fortfarande hade, även om Storbritannien inte gav sitt stöd till partiet. De hade dessutom bättre förutsättningar att få laglig legitimitet eftersom mediaförbudet på Irland hade tagits bort. De hade dock fortfarande samröre med IRA och i och med att våldet återigen trappades upp fick de ingen moralisk legitimitet.

De flesta nationalister ville dock ha fred och när Sinn Féin ställde upp i det nordirländska valet 1996 fick de 15,5 procent av rösterna – mer än de haft någon annan gång tidigare. I det brittiska valet 1997 ökade deras stöd ytterligare då de fick 16,1 procent vilket ledde till att McGuinness och Adams fick varsin parlamentsplats (Feeney 2002: 417). I det nordirländska parlamentsvalet 1998 fick Sinn Féin nästan 18 procent av rösterna (http://www.sinnfein.ie/elections/6_county_assembly). Efter valet 1992 så ökade dock Sinn Féins stöd ytterligare och 1999 blev Sinn Féins representanter Martin McGuinness och Bairbre de Brún utbildnings- respektive hälsominister på Nordirland (Feeney 2002). Det är tydligt att Sinn Féin fick allt starkare representativ legitimitet.

Direktvalen till Europaparlamentet infördes 1979 och Nordirland har tre platser.

Representanterna väljs vart femte år med proportionellt valsysteem. De valresultat som finns är från 1979, 1984, 1989, 1994 och 1999; rösterna har legat mellan nio och sjutton procent, de

lägsta resultaten fick de 1989 och 1994 och det högsta resultatet uppnåddes 1999 (<http://www.ark.ac.uk/elections/>, <http://www.ark.ac.uk/elections/gallsum.htm#fw97>). Detta betyder att Sinn Féins representativa legitimitet har stärkts.

Den fred som till slut uppnåddes med början 1997 ser de allra flesta som Adams förtjänst på grund av att han tog sitt republikanska parti till förhandlingsbordet och den politiska arenan. Det var endast Adams som hade och skulle ha lyckats med detta, menar många idag (Feeney 2002: 383). Vändningen kom också 1997 då Tony Blair blev vald till Englands premiärminister och han ordnade samtal med Sinn Féin utan att ställa några krav på dem. Detta ledde i sin tur att IRA utropade vapenvila i juli samma år. IRA hade dessutom förstått att de inte längre hade nationalisternas eller republikanernas stöd för användandet av våld. Sinn Féins ledning blev nu de som blev starkare än IRA och IRA gick med på att inte längre använda våld för att uppnå politiska mål (Feeney 2002: 418-419). Sinn Féin var nu starkare än IRA och det betydde att nu var det inte våld som skulle användas som politisk metod utan fredliga strategier; Sinn Féin fick moralisk legitimitet. Adams har också karismatisk legitimitet på grund av att många anser att endast han kunde uppnå den fred som till sist kom.

6.6 Sinn Fein på 2000-talet

I september 2001 började IRA lämna ifrån sig sina vapen; detta sedan Sinn Féins mål blivit uppnådda. Den irländska identiteten är viktig för Sinn Féin; förr var en person tvungen att äga land för att betraktas som irländare men numer har alla som fötts på den irländska ön rätt att vara en del av den irländska nationen. Storbritanniens regering har dessutom lovat att de folkomröstningar som röstas igenom av irländarna som handlar om Irlands enande och självständighet ska genomföras av dem. Detta betyder att det inte längre behövs en väpnad kamp för att uppnå Irlands enande och självständighet (Feeney 2002: 422, 425). År 2001 uppnådde dessutom Sinn Féin ett av sina mål som de haft länge; de blev Nordirlands största nationalistiska parti. De flesta inom Sinn Féin engagerar sig idag politiskt för att nå sina mål. En minoritet som kontrollerar den militära delen av rörelsen finns dock kvar (Feeney 2002: 10-11). Sinn Féin har traditionell legitimitet eftersom de betonar värdet av den irländska identiteten och den irländska nationen. De har dessutom fortfarande kvar sin hjärtefråga sedan dess bildande 1905; Irlands enande och självständighet. Även om IRA fortfarande existerar så använder de sig inte av våld och därmed har partiet också moralisk legitimitet. De har också stark representativ legitimitet då de är Nordirlands största nationalistiska parti.

I de lokala valen på Nordirland är Sinn Féin det tredje största partiet efter *Ulster Unionist Party* (UUP) och *Democratic Unionist Party* (DUP). I de Nordirländska parlamentsvalen 2003 och 2007 ökade Sinn Féins stöd från 23,53 procent till 26,14 procent (http://www.sinnfein.ie/elections/6_county_assembly). År 2001 fick Sinn Féin 20,7 procent och 2005 fick de 23,2 procent av rösterna (<http://www.ark.ac.uk/elections/>). År 2001 fick Sinn Féin 21,7 procent av rösterna i valet till det brittiska parlamentet vilket motsvarar fyra platser medan de fick 24,3 procent i valet 2005 och fick därmed fem platser. Personerna som tog platserna i det brittiska parlamentet var Gerry Adams, Martin McGuinness, Michelle Gildernew, Pat Doherty och Conor Murphy (http://www.sinnfein.ie/elections/6_county_westminster). År 2004 fick Sinn Féin dessutom en plats i Europaparlamentet med sina dryga 26 procent av rösterna (<http://www.ark.ac.uk/elections/>). Sinn Féins väljarstöd ökar hela tiden och därför har de en stark representativ legitimitet.

Partiet själva menar att de har ett välförtjänt rykte om sig att arbeta hårt, vara ärliga och ha integritet och om man vill bidra till en långsiktig lösning till att bygga en bättre framtid för alla så är Sinn Féin partiet för dig (<http://www.sinnfein.ie/introduction>). Feeney (2002: 44) menar dessutom att Sinn Féin alltid sagt att de är det enda parti som står för äkta irländska värden. Detta betyder att de har traditionell legitimitet. De betonar också det som är bra med dem själva vilket är en form av narcissism och inre legitimitet samtidigt som de påstår att de står för ärlighet vilket är ett karaktärsdrag som bidrar till moralisk legitimitet.

6.6.1 Sinn Féins nuvarande organisation

Sinn Féin är organiserat runt om i Irlands och Nordirlands 32 counties och de vill enligt de själva uppnå ett fördomsfritt samhälle utan diskriminering, baserat på rättvisa och lika möjligheter för alla i ett enat Irland. Partiet ska nå målen genom att satsa på dessa områden;

- *Nationell självständighet* vilket innebär ett enat och självständigt Irland, fred, jämställdhet och rättvisa.
- *Ekonomi* där de vill utgå från ”den republikanska arbetarklassen”, satsa på välfärd för alla, arbetares rättigheter, fiske och landsbygd.
- *Social politik* där frågor som kvarter (lokala frågor), hälsa, social trygghet, droger, utbildning, kultur, miljö, kvinnor, diskriminering och ungas rättigheter är viktigast.
- *Internationell politik* handlar om neutralitet, EU och världshandel.

(<http://www.sinnfein.ie/introduction>). Dessa områden som Sinn Féin vill satsa på handlar till

den största delen av välfärdsfrågor och detta visar att det är den moraliska legitimiteten som är stark i Sinn Féin idag.

Vem som helst som bor på Irland eller Nordirland och har fyllt 16 år kan bli medlem i partiet (<http://www.sinnfein.ie/introduction>). Sinn Féins organisation beskrivs nedan:

✚ ”*Cumainn*” (Lokal- eller arbetsplats): Sinn Féin anser att detta är den allra viktigaste grenen i partiet eftersom den har den mest synliga och aktiva republikanska närvaron i samhället. En *cumainn* måste bestå av minst fem personer och rekommenderas bestå av maximalt tjugo personer. Denna kan organiseras på en arbetsplats, college, universitet, by eller stad. Medlemmarna i en *cumainn* väljer delegater till *Comhairle Ceantair* och *Cúige*, (se nedan) och partiets årliga nationella konferens för delegater. Dessa medlemmar genomför också olika sociala, ekonomiska och politiska beslut regelbundet. Huvudmålet för Sinn Féin med denna *cumainn* är att mobilisera och hjälpa till att ge makt till samhällen och bygga stöd för partiet genom att tydliggöra och implementera republikansk politik (<http://www.sinnfein.ie/introduction>).

✚ *Comhairle Ceantair* (distriktsstyrelse) baseras på counties och väljarkretsar och ger resurser samt anvisningar till alla *cumainns* i området. Distriktsstyrelsen kontrollerar partiorganisationen, pengainsamlingar, samt lokala valkampanjer och liknande (<http://www.sinnfein.ie/introduction>).

✚ *Cúige* (regionstyrelse) grundas på de fem olika valkretsar som den irländska ön delas in i när det är val till den Europeiska Unionen. Regionstyrelsen organiserar, publicerar, utvecklar och samordnar Sinn Féins aktiviteter i regionen. Styrelsen består av valda delegater som nominerats av regionens *Comhairle Ceantair* och *cumainns* (<http://www.sinnfein.ie/introduction>).

✚ *Coiste Seasta* (permanent kommitté); denna kommitté har möte varje vecka eller var tionde dag för att utvärdera hur Sinn Féins dagliga arbete fungerar. Kommittén består av åtta personer som nominerats av *Ard Chomhairle* (se nedan) och här ingår också en ordförande från varje *cúige* (<http://www.sinnfein.ie/introduction>).

✚ *Ard Chomhairle* (nationell styrelse); den nationella styrelsen har möte minst en gång per månad och den styr och fördelar implementeringen av Sinn Féins politik och aktiviteter. *Ard Chomhairle* ska också se över hur olika departement fungerar inom bland annat dessa områden: administration, ekonomi, kvinnoforum, kampanjer, kultur, publicitet och internationella frågor. Styrelsen består av tio medlemmar som har blivit valda av delegater från *Ard Fheis* (se nedan) samt femton representanter från de fem *Cúige* regionerna (tre

delegater från varje). *Ard Chomhairle* kan även välja in åtta medlemmar för specifika poster/uppgifter och fler medlemmar kan väljas in om det blir nödvändigt för att se till att minst trettio procent av *Ard Chomhairles* medlemmar är kvinnor

(<http://www.sinnfein.ie/introduction>).

✚ *Ard Fheis* (konferens för nationella delegater) är den sista delen av Sinn Féins organisation där delegater har valts direkt av medlemmarna från *cumainns* och dessa kan bestämma vilken policy partiet ska ha och hur implementeringen av politiken ska gå till. Konferensen hålls minst en gång per år men under särskilda omständigheter kan *Ard Fheis* kallas till ett extra möte av *Ard Chomhairle* eller av medlemmar

(<http://www.sinnfein.ie/introduction>).

Sinn Féins organisation visar att den inte är toppstyrd utan den är mycket beroende av bland annat de lokala *cummainns*. Dessa är dessutom organiserade på olika platser såsom skolor och arbetsplatser, vilket bör betyda att olika samhällsgrupper och dess åsikter kan representeras. Detta visar på både inre legitimitet och representativ legitimitet. Intressant är också att alla delar av organisationen har irländska namn, vilket tyder på att de fortfarande betonar det irländska språket och därmed söker den traditionella legitimiteten. Minst trettio procent av *Ard Chomhairles* måste dessutom vara kvinnor vilket betyder att uppbyggnaden av Sinn Féins organisation också bidrar till moralisk legitimitet.

7. Sammanfattande diskussion

Sinn Féin har fått eller försökt få olika sorters legitimitet under hela 1900-talet fram till idag. Vid dess bildande i början på 1900-talet hade Sinn Féin svårt att få representativ legitimitet eftersom ledarna inte lyssnade till de unionistiska väljarnas åsikter. De hade däremot representativ legitimitet av dem som betraktade sig som nationalisterna. De var narcissiska och hade inre legitimitet eftersom de betonade Irlands unikheter och kompetens. Alla människor ansågs däremot inte som jämlika och därför hade de inte moralisk legitimitet. Lite senare in på 1900-talet fanns det olika åsikter inom partiet, främst i frågan om monarkin, och detta gör att Sinn Féin hade frånvaro av inre legitimitet. De var dock för kvinnors rättigheter och använde fredliga metoder och hade i och med detta moralisk legitimitet. Sinn Féin ville vara öppet för alla och detta betyder att de försökte få representativ legitimitet. Sinn Féins representativa legitimitet minskade dock mellan 1911 och 1916.

Efter 1916 fick Sinn Féin starkt stöd tack vare att de troddes ha varit med i påskupproret och således fick de representativ legitimitet. Unionister kände sig dock fortfarande alierade vilket minskade den representativa legitimiteten. De använde sig fortfarande av fredliga metoder och de ställde upp med kvinnliga kandidater, vilket nästan inget parti gjorde under denna tid. Detta bidrar till att Sinn Féin fick moralisk legitimitet. Fler fick också rösträtt och därför *närmade* sig Sinn Féin även laglig legitimitet, trots att det ännu inte fanns fria, demokratiska val. Sinn Féins medlemmar betraktades som hjältar och ansågs vara rätt personer att bekämpa England och detta gav dem karismatisk legitimitet. Sinn Féin sökte traditionell legitimitet i och med att de ansåg sig kunna tala för hela landet. Samtidigt som det fanns en enighet om det mesta inom partiet så fanns det de som förespråkade våldsamma metoder och hotade därmed partiets moraliska och inre legitimitetssökande.

År 1919 förlorade Sinn Féin sin lagliga legitimitet (även om de inte helt uppnått denna eftersom valen inte varit demokratiska) då de förbjöds. De ville bekämpa korruption och var med i förhandlingarna om Nordirlands framtid och i med detta fick de moralisk legitimitet. De förlorade dock denna legitimitet när deras kandidater kom från *The Volunteers* (IRA) som använde våld. Splittringar uppstod i frågan om fördraget och trohetseden till Englands kung. Majoriteten var för dessa förslag men det var de som var mot förslagen som fortsatte driva Sinn Féin. Sinn Féin var toppstyrt och majoriteten fick inte igenom sina åsikter; därför hade partiet ingen inre legitimitet. De hade dock karismatisk legitimitet tack vare ledaren de Valera. Det ”nya” Sinn Féin hade ingen stark representativ legitimitet i början men denna ökade med tiden. Men Sinn Féins inre legitimitet var för svag och de Valera förlorade sin karismatiska legitimitet och därmed splittrades Sinn Féin.

Sinn Féin fick det ännu svårare att behålla sin representativa legitimitet i slutet av 1920-talet och hela 1930-talet, bland annat därför att en ny lag infördes som gjorde att Sinn Féin inte kunde delta i val utan att gå emot sin policy att inte ta sina platser i parlamentet. De hade inget stöd i lagen för denna policy och inte heller någon laglig legitimitet. De förlorade också anhängare och lyssnade inte till sina väljare vilket gjorde att de i princip inte hade någon representativ legitimitet under denna tid. Sinn Féins ledning ansåg dock att de hade moralisk legitimitet eftersom de inte var korrupta och det var bara de som klarade av detta; de hade alltså narcissiska tendenser och inre legitimitet. De sökte även traditionell legitimitet eftersom de ansåg att de representerade Irland. De medlemmar som fanns stödde våld och detta betyder att Sinn Féin inte hade någon stark moralisk legitimitet under denna tid.

Sinn Féins politiska deltagande förhindrades på 1940-talet genom ytterligare förbud och de hade svårt att få laglig legitimitet. Partiledaren Buckley sågs inte som något hot eller innehavare av några speciella särdrag och därför hade partiet ingen karismatisk legitimitet. När IRA tog över ledarskapet 1948 fick inte Sinn Féin någon moralisk legitimitet; IRA var ju en revolutionär rörelse. Partiet hade samma syn på Irlands självständighet och välfärdsfrågor vilket ledde till att den inre legitimiteten förbättrades. Sinn Féins förbud hävdades men däremot var IRA förbjudet och därför är det svårt att avgöra om Sinn Féin hade moralisk legitimitet eftersom de var så starkt sammankopplade med en förbjuden rörelse. De hade ingen moralisk legitimitet om man ser till deras politiska åsikter eftersom de var negativa till välfärdsstaten.

Sinn Féin var fortfarande inget parti som lockade unionisterna och partiet hade inga framgångar i de tidiga valen på 1950-talet. De hade däremot anhängare så därför hade de en svag form av representativ legitimitet. Denna legitimitet stärktes i och med väljarframgångar senare på 1950-talet. De ville ge uppmärksamhet åt det våldsamma IRA, vilket inte gav dem någon moralisk legitimitet. De använde en legitimitetssymbol när de bad folket att stödja IRA. Sinn Féins sympati för fångarnas förhållanden i fängelset gav dem däremot moralisk legitimitet. Partiet hade dock ingen laglig legitimitet eftersom de ännu en gång förbjudits.

När IRA använde våld på 1960- och 1970-talet förlorade Sinn Féin sin moraliska och representativa legitimitet. När IRA lade ner sina vapen fick Sinn Féin tillbaka dessa legitimitetsformer. Det fanns ingen inre legitimitet om man ser till att det fanns olika åsikter i frågorna om Sinn Féin skulle bli ett självständigt parti eller inte, om de skulle använda sig av våld och ifall de skulle inta sina parlamentsplatser. Men man kan också se det som så att de hade inre legitimitet eftersom partiet inte var toppstyrt utan det var medlemmarna som fick rösta om partiets ståndpunkter. De hade dock inte moralisk legitimitet eftersom det ansågs okej att använda våld i vissa situationer, även om de sökte få moralisk legitimitet i och med att de många gånger använde sig av fredliga metoder såsom demonstrationer och liknande. Sinn Féin började dock satsa på välfärdsfrågor och fortsatte ge uppmärksamhet åt fångarnas situation vilket gav dem moralisk legitimitet. Den representativa legitimiteten stärktes när protestanter började lockas av partiet. Partiet blev dock förbjudet igen och hade ingen laglig legitimitet förrän 1974 då förbudet togs bort.

På 1980-talet fick Sinn Féin starkt stöd för att de ville hjälpa fångar att få bättre villkor och de hade alltså representativ legitimitet. De hade dock lättare att få stöd från nordirländarna än från irländarna. Frågan om de hungerstrejkande fångarnas situation gav också moralisk legitimitet; eftersom det handlar om mänskliga rättigheter. I valet använde de sig av en legitimitetssymbol. De förlorade dock sin starka moraliska legitimitet då de använde sig av våld; det var under denna tid de hade "vapen- och väljarurnestrategin". Även här använde de sig av olika legitimitetssymboler, denna gång för att legitimera användandet av våld. Det fanns svårigheter att behålla inre legitimitet eftersom det fanns olika åsikter om till exempel partiets kandidater skulle ta sina platser i parlamenten. McGuinness övertalade medlemmarna till att göra detta och han var en stark ledare; han gav Sinn Féin karismatisk legitimitet. De hade också inre legitimitet sett till att de använde sig av medlemsröstning och förslaget stöddes av majoriteten av dessa. Storbritanniens och Irlands regering har försökt hindra Sinn Féin att delta på den politiska arenan men de hade ändå laglig legitimitet under denna tid. Sinn Féin ville använda sig av fredliga metoder vilket leder till moralisk legitimitet.

IRA och Sinn Féin samarbetade fortfarande och därför fick inte Sinn Féin moralisk legitimitet då IRA genomförde bombattentat i England och på Nordirland under 1990-talet. Sinn Féin blev dock starkare och till sist var det Sinn Féin som dominerade av dem två. Partiet fick därför moralisk legitimitet eftersom våldsdåden upphörde och de använder sig idag av fredliga metoder. Sinn Féin fick starkare representativ legitimitet och stödet för Sinn Féin har ökat under hela 1990-talet fram till idag. Idag har de en stark representativ legitimitet och är det största nationalistiska partiet på Nordirland. Partiledaren Gerry Adams har också karismatisk legitimitet; många anser att det är tack vare honom som det blev fred på Nordirland.

Dagens Sinn Féin söker också traditionell legitimitet eftersom de bland annat betonar den irländska nationens värde. Deras hjärtefrågor handlar nästan bara om välfärdsfrågor vilket betyder att de har en stark moralisk legitimitet. Sinn Féins organisation är mycket lokalt styrd, är beroende av sina medlemmar och organisationen är uppbyggd som så att Sinn Féin kan engagera olika grupper i samhället vilket leder till en stark representativ legitimitet och en stark inre legitimitet. Organisationens olika delar har irländska namn vilket tyder på att de även här söker traditionell legitimitet.

Det är viktigt att betona att eftersom det finns olika sätt att få legitimitet inom varje legitimitetskategori så behöver inte exempelvis användandet av våld betyda att Sinn Féin inte hade någon moralisk legitimitet överhuvudtaget. Sinn Féin kan alltså ha olika mycket av en och samma legitimitetsform; om de satsade på välfärd försökte de få moralisk legitimitet utifrån detta, men förlorade också moralisk legitimitet i och med användandet av våld.

Sammanfattningsvis kan man se att Sinn Féin alltid haft representativ legitimitet eftersom de haft anhängare, även om partiet höll på att försvinna på 1930-talet. Den representativa legitimiteten var som starkast vid dess bildande, på 1980-talet och idag. Den svåraste legitimiteten att få för Sinn Féin har visat sig vara den moraliska legitimiteten eftersom de oftast antingen förespråkade våld själva eller gett stöd till en rörelse som använt våld. Vid dess bildande och i slutet på 1900-talet och framåt har de dock fått moralisk legitimitet eftersom de inte använde våld. Speciellt idag är denna legitimitet stark eftersom de också satsar på välfärdsfrågor. Sinn Féin har sedan 1970-talet haft karismatiska ledare som setts som hjältar eller starka ledare, men förutom de Valera och Sinn Féins representanter vid tiden runt påskupproret så existerade inte någon större karismatisk legitimitet hos Sinn Féin innan dess. Den lagliga legitimiteten har även den varit svår att få för Sinn Féin eftersom de varit förbjudna många gånger. I början på 1900-talet fanns det dessutom inte några regelbundna, demokratiska val och därför kan inte Sinn Féin sägas ha någon riktig laglig legitimitet förrän på 1990-talet då alla förbud mot partiet hävdes och det har hållits demokratiska, regelbundna val. Partiet har varit splittrat många gånger på grund av oenighet i olika frågor men idag är partiet enigt, organisationen är mycket lokalt styrd, medlemmarna har inflytande över bland annat partiets policyskapande och därför har Sinn Féin inre legitimitet. Användandet av legitimitetssymboler har förekommit på 1950- och 1980-talet. Partiet har också sökt traditionell legitimitet i början och mitten av 1900-talet och detta fortsätter de med även idag. Dagens Sinn Féin kan sägas inneha alla dessa olika legitimitetskategorier (användandet av legitimitetssymboler har jag inget konkret bevis på utifrån litteraturundersökningen, men detta används säkerligen även idag för att legitimera vissa beslut).

Källförteckning

Litteratur

Brown, A. D. (1997). Narcissism, Identity, and Legitimacy. *The Academy of Management Review*, 22, 643-686.

Feeney, B. (2002). *Sinn Fein. A Hundred Turbulent Years*. Dublin: The O'Brien Press Ltd.

Knox, C. (1990). SINN FEIN AND LOCAL ELECTIONS: THE GOVERNMENT'S RESPONSE IN NORTHERN IRELAND. *Parliamentary Affairs*, 43, 448-463.

Merelman, R. M. (1966). Learning and Legitimacy. *The American Political Science Review*, 60, 548-561.

Suchman, M. C. (1995). Managing Legitimacy: Strategic and Institutional Approaches. *The Academy of Management Review*, 20, 571-610.

Walker, C. (1988). Political Violence and Democracy in Northern Ireland. *The Modern Law Review*, 51, 605-622.

Ware, A. (1996). *Political Parties and Party Systems*. New York: Oxford University Press.

Weatherford, S. M. (1991). Mapping the Ties That Bind: Legitimacy, Representation, and Alienation. *The Western Political Quarterly*, 44, 251-276.

Weber, M. (1983). *EKONOMI OCH SAMHÄLLE. Förståelsesociologins grunder 1. Sociologiska begrepp och definitioner. Ekonomi, samhällsordning och grupper*. Lund: Grahns Boktryckeri.

Elektroniska källor

“6 County Assembly” (2009). Tillgänglig [online]:

<http://www.sinnfein.ie/elections/6_county_assembly>

Välj Elections – Välj 6 County Assembly [2009-01-03]

“6 County Westminster” (2009). Tillgänglig [online]:

<http://www.sinnfein.ie/elections/6_county_westminster>

Välj Elections – Välj 6 County Westminster [2009-01-03]

”A brief history of Northern Ireland Westminster Elections” (1998-06-03). Tillgänglig [online]:

<<http://www.ark.ac.uk/elections/hwest.htm>> [2009-01-03]

Välj elections in Northern Ireland since 1885 - Välj Summary of all Northern Ireland elections since 1973 – Välj history of Westminster elections in Northern Ireland [2009-01-03]

“Election results in Northern Ireland since 1973” (1998-06-03). Tillgänglig [online]:

<<http://www.ark.ac.uk/elections/gallsum.htm#fw97>>

Välj elections in Northern Ireland since 1885 - Välj Summary of all Northern Ireland elections since 1973 [2009-01-03]

“Introduction to Sinn Féin” (2009). Tillgänglig [online]:

<<http://www.sinnfein.ie/introduction>>

Välj Introduction [2009-01-03]

“Irland” (2009) *Nationalencyklopedin*. Tillgänglig [online]:

<<http://www.ne.se/artikel/213320>> [2009-01-03]

“Nordirland” (2009) *Nationalencyklopedin*. Tillgänglig [online]:

<<http://www.ne.se/artikel/270886>> [2009-01-03]

”The Irish Election of 1918” (1998-06-03). Tillgänglig [online]:

<<http://www.ark.ac.uk/elections/h1918.htm>> [2009-01-03]

“Who Won What When and Where?” (1998-06-03). Tillgänglig [online]:

<<http://www.ark.ac.uk/elections/>>

Välj elections in Northern Ireland since 1885 - Välj The 1918 Election in Ireland

[2009-01-03]